

0186 - NAM THU NAM

THU SAU 8 MAI 1956

Mỗi lố
16 tr

GIA BÁN
7 XU

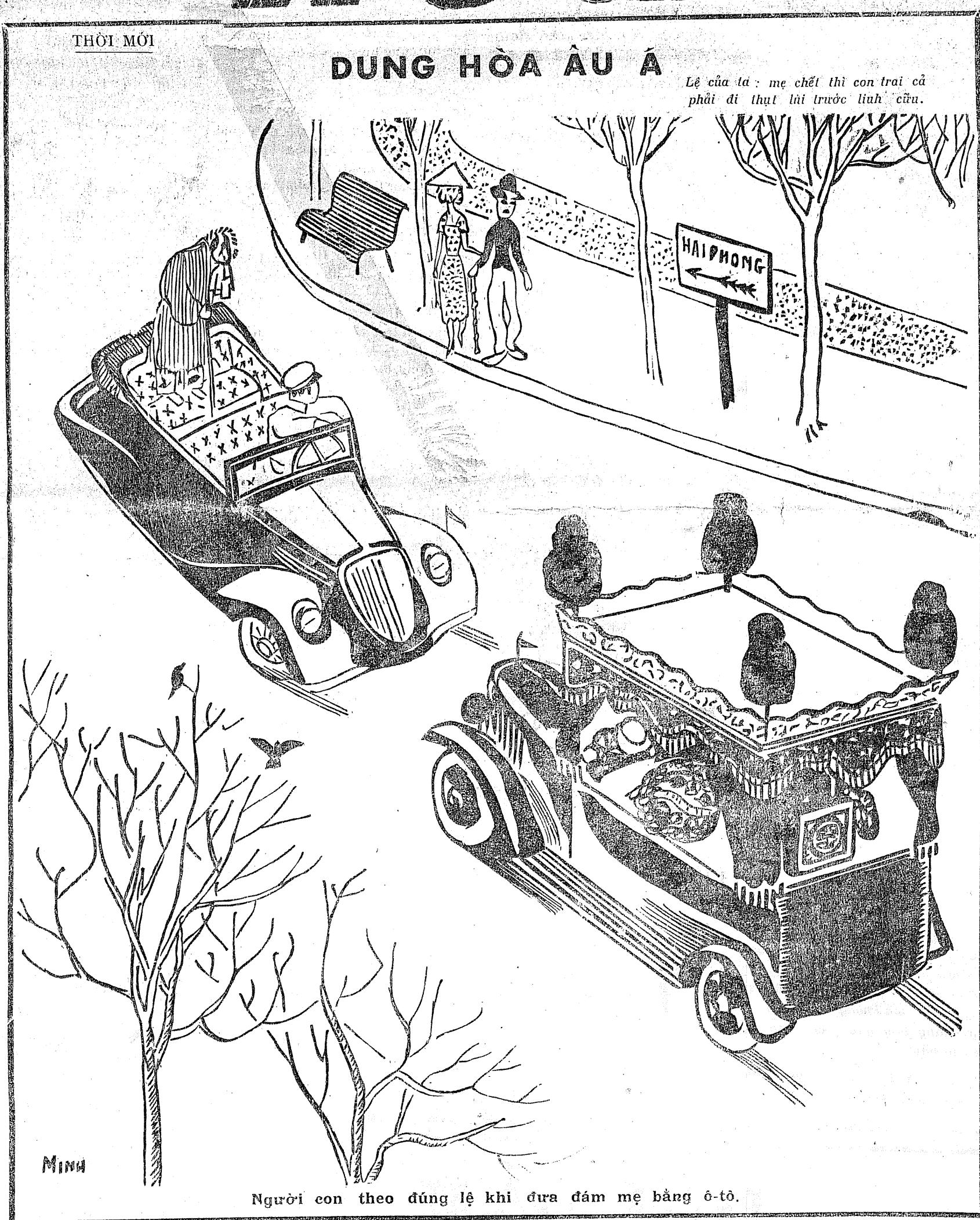
phonyc

xã hội và kinh tế phùng

THỜI MÔI

DUNG HÒA ÂU Á

Lệ của ta : mẹ chết thì con trai cả
phải đi thuế lùi trước linh cữu.

Người con theo đúng lệ khi đưa dám mẹ bằng ô-tô.

TUAN BAO XA HOI
VĂN CHƯƠNG TRÀO PHÙNG
SO IN NHIEU
NHAT CAC BAO
O TRONG NUOC

KỲ SAU SỐ ĐẶC BIỆT VỀ
TUẦN LỄ TÙ TẾ

TÙ NHỒI ĐÈN LỚN

ÔNG NGUYỄN-VĂN-VĨNH ĐÃ TẠ THẾ

ONG mất ở bên Lào, trong khi đang theo đuổi trong các rặng rậm cái công việc của một người đi tìm vàng.

Tại sao ông lại rời bỏ Hanoi và từ báo « Annam mới » sang bên đó làm việc ấy, người ta đã biết rõ rồi. Người ta còn bàn luận nhiều và than thở về sự thất bại trong các công việc của ông nữa.

Nhưng sự thất bại đó không làm gì. Cái mục đích của cuộc đời ông VĨNH không phải ở sự thành công. Nếu như một người khác, chỉ yêu cầu một địa vị chắc chắn và an nhàn thì ông VĨNH đã thừa có thể. Nhưng ông VĨNH là một người ưa hoạt động, đời ông là một cuộc đời hoạt động cho đến cùng, nên đối với cái kết quả của các việc, ông không quan tâm đến.

Ông là người Annam đầu tiên hiểu rằng cuộc đời an nhàn mà các cụ ta xưa mong ước, là một cuộc đời đáng chán, đáng buồn. Ông đầu tiên hiểu rằng chỉ có hoạt động, thì một cuộc đời mới có ý vị và đáng sống, chỉ sự hoạt động mới làm cho con người ta trở nên có giá trị và giúp ích cho mọi người.

Đời ông đa sống, tuy có thất bại trong công việc làm ăn, nhưng vẫn là một cuộc đời đầy đủ muôn phần. Ông chết đi, chúng ta mất một người đáng trọng, đáng kính, mất một cái nghệ lực hoạt động» là sự đáng quý nhất trong đời bảy giờ.

Chúng ta lại mất một nhà văn và một nhà báo nữa. Những công việc ông đã làm trong văn chương và báo giới, chúng tôi không cần nhắc lại. Chúng tôi chỉ nói rằng ông là người An-nam đầu tiên đã đoán biết cái sức mạnh vô cùng của báo chí, cái sức mạnh vô cùng của chủ quốc ngữ — đã dùng hai cái tay khi đó để truyền bá tư tưởng mới trong đồng bào.

Chúng ta lại nên biết nữa rằng, tuy có nhiều sự cảm động mãnh liệt, mà ông vẫn trung thành với nghề nghiệp cho đến bảy giờ.

Một sự như thế, cũng đáng để cho ta phải nêu phục ông rồi.

Huống chi thất bại mà không ngã lòng, có tuổi mà không chán nản, ông thực đáng làm gương cho bọn thiếu niên ta nữa.

Ông mất đi đó là một tin buồn chung cho mọi người biết nghĩ.

THI TÌM CHỮ

Bắt đầu từ số này ở trong truyện « Sông » có bỏ sót một chữ và thay bằng một cái gạch đen. Các bạn sẽ tìm chữ đó và ghi lấy.

Chúng tôi ngầm ngài thương tiếc kinh viếng ông, vàxin có lời trấn trọng chia buồn cùng tang quyến.

Tự lực văn đoàn

MỘT ÔNG « QUAN LỚN »

THEO báo *Œuvre*, có một ông kiêm học ở miền trung du rất hay tổ cho thiên hạ biết mình có mủ cánh chuồn, có thể bài ngà, và có... bộ óc trưởng giả.

Một hôm, ông ta quần áo bảnh bao, mày râu nhẵn nhụi, đến khám một trường kia. Sứ không thấy chép ông có mang điếu ống, cháp, và mủ cánh chuồn đi theo hay không, nhưng chắc là có. Bệ vệ, ông hỏi một cậu học trò vài câu.

Cậu học trò vòng tay lẽ phép đáp:

— Thưa ông...

Tức thì ông kiêm học cho cậu một cái tái diếng người đi. Rồi, điềm đạm, ông giảng cho cậu ta một bài học luân lý:

— Đối với lao, mày không được gọi bằng ông, nghe chưa? Phải « bẩm quan lớn ».

Đoạn ông hậm hậm quay lại trách

ông giáo không biết dạy học trò lẽ phép hơn.

Nghe câu giảng luân lý của ông kiêm và câu trách của ông, tôi xin thú thật rằng tôi cũng thấy ngứa tay như ông, chỉ muốn tắt. Ông kiêm học đây chắc là sinh cùng ngày với ông bang Bánh, nếu không phải đồng thời với ông bang. Mà chắc ông ta tin rằng cái mặt ông là trung tâm diêm của thế giới, là cái rốn của quả đất.

Nhưng, sự thực, mặt ông chỉ là cái mặt...

NHÀ PHA...

On tỉnh Johet, xứ Illinois bên Mỹ, có một cái nhà pha, bè ngoài trông cũng có vẻ âm u buồn thảm như nhà hỏa lò Haïpoi vậy.

Nhưng ở trong? Ở trong là một cái trường tốt ít ra là bằng trường Cao đẳng Đông dương. Con một nhà cự phú tên là Loeb — bị tù về việc giết người — xin phép ông « cai » ngày ngày viết thơ trả lời tù nhân về những vấn đề về pháp toán, địa dư và lịch sử. Một người bị tù về tội lừa đảo dạy tù nhân khác học tiếng Anh, một tay ăn cắp sành nghề dạy tiếng La tinh và một người

làm giấy bạc giả dạy môn cao học toán pháp.

Không những chỉ có thể trong nhà tù ấy, còn có máy và uyển điện, có sân, phòng, v.v. v.v. v.v. có đội quân đá bóng, có một buồng chớp ảnh, có cả rạp hát và có chỗ đánh đàn, thổi kèn riêng nữa...

Ở trong đó, thật có lẽ sung sướng. Mà chính ở bên Mỹ, người ta cõi tù nhân được sung sướng; họ cho là một cách cải ác vì thiện, khiến trong nước ít tội nhân đi.

Nhưng đó là ở bên Mỹ. Chứ nếu ở bên nước Nam ta thì có lẽ nhà tù lúc nào cũng chật ních mà tù nhân đến đuôi cũng không ra nữa.

Ở BÊN TÀU

Qđã bắt đầu bài trừ sự hút thuốc phiện một cách kịch liệt, tàn khốc nữa. Song những người trồng nhà phiến, những người buôn thuốc, họ dè yên, họ quay lại những người vô phúc mắc nghiện.

Lần đầu bị bắt, người mắc nghiện phải phạt qua loa, rồi được vào nằm nhà thương để cai. Lúc ở nhà thương ra, thì bị khắc chữ vào cánh tay, — để lần sau bị bắt, người ta nhận ra ngay. Lần này thì không sao trốn thoát... nếu không giàu có. Phật tiền sẽ rất nặng, mà nếu không có trả, sẽ bị hành hình ngay.

Vì thế mà gần đây, trong số 654 người mắc nghiện bị bắt lần thứ hai, 220 người nghèo đói đã bị lôi ra để làm gương... ý chừng để làm gương cho số 434 người phong lưu có tiền nộp để hút chơi. Họ bị chia làm ba tốp, người nào cũng đeo một cái bảng sau lưng kề tội họ, rồi lính dẫn họ đi khắp phố: họ lại còn phải diễn thuyết cho dân gian biết tội họ là thế nào, hút thuốc phiện hại những gì, kết quả ra làm sao và hùng hồn khuyên người ta đừng theo gương họ. Diễn thuyết như vậy thật khó khăn hơn diễn thuyết ở trước mặt mấy vị thượng quan để rất lấy mảnh bằng tri huyện.

Ba hôm đi riêu phố để diễn thuyết.. rồi bị bắt chết. Những ông lính của đội không quân Việt-Nam đứng lo vội, cứ việc mà đi mây về gió: câu truyện kia xảy ra mãi bên Tầu.

HÒA BÌNH

NGUỜI ta thường ví hòa bình như một con chim bồ câu.

Hiện nay thì con chim ấy đã bị đạn nhiều rồi, không phải những lời tuyên

ÔNG CỬU ĐÈN: MỘT NGƯỜI RÀ LÀM QUAN KHÔNG CẦN ĐÈN ĐÈN GIỜ

— Bẩm quan lớn cửu đèn soi xét...

HẢI, SÂM KIỆN THẬN HOÀN

Chế toàn bằng Hải cầu thận, sâm cao-lý và các vị thuốc rất tốt, luyện theo một cách riêng, uống ít mà sức bồi rất chống và rất mạnh.

CHUYÊN CHỮA

Dương hư, (liệt dương) phòng sự kém, tinh ít, khí loãng, mộng tinh, di tinh, hoạt tinh, và đòn bà khí hư, bạch đái, bạch trọc, cùng những người lâu kinh niên thành thận suy khí kém, sáng dậy ướt dính ở đầu quy, uống thuốc này sẽ khỏi hẳn, là một phương thuốc hay nhất chữa về thận giá 1\$1 hộp

KIM-HUNG DƯỢC PHÒNG

81 — ROUTE DE HUẾ (bên chợ Hòm) HANOI, -- 81

ĐẠI LÝ: Haiphong 62 Rue Paul Doumer — Namdinh 225 phố Hàng Giấy và 28 Rue Chapeaux — Đáp-cầu: 12 phố Chính — Sơn-tay : 8 Cửa hận — Phố-lại: hiện Vĩnh-Thắng — Hongay : 4 Rue Théâtre.

cáo hùng hồn của các chén phủ có thể rịt vết thương của nó được.

Nhưng, theo nhiều nhà cầm quyền, họ làm con chim hòa bình bị thương là cốt mong cho nó sống lại đấy :

Nước Nhật đem quân vào Mãn châu để làm gì? Để đem hòa bình đến cho Phổ-Nghi và dân Mãn...

Nước Ý đem quân sang Á để làm gì? Để đem hòa bình đến cho một lũ mồi hung hăng.

Thủ tướng Hitler đem quân đến đóng ở hạt Rhéanie để làm gì? Chẳng qua là muốn giữ mình, để nước Pháp khỏi xâm chiếm: àu cũng vì hòa bình.

Mà nói quá đi nữa, Âu châu mà có một trận huyết chiến thảm khốc nữa, thì chắc cũng sẽ cốt để sự hòa bình có nền tảng chắc chắn.

Như vậy hội Quốc Liên lo lắng làm gì cho met.

TÚ LY

PHONG RAO MỚI

DỤNG TƯỢNG ÔNG CỨU NGHỊ

Hồi ai dân ở tỉnh Hà,
Còn ai chẳng biết tiếng nhà Cửu
Nghị.

Nỗi danh buồn bạc một thì,
Sơn sao ngoài cửa thiều gì khách
vay.

Từ khi về đất đến nay,
Chết là hết truyện: tệ thay thói
dời!

Chẳng ai kẻ đoái người hoài,
Chỉ còn vợ góa là người xét
công,

Tạc bia đá, đúc tượng đồng,
Để ghi công đức ông chồng giàu
sang.

Bây giờ tượng dựng nghênh
ngang

Ở làng Văn-diễn, đón quan khách
thành.

Lễ long trọng, tiệc linh đình,
« Bít cua » dắt đặc, « sâm banh »
rất rào.

Danh chồng có vợ nêu cao.

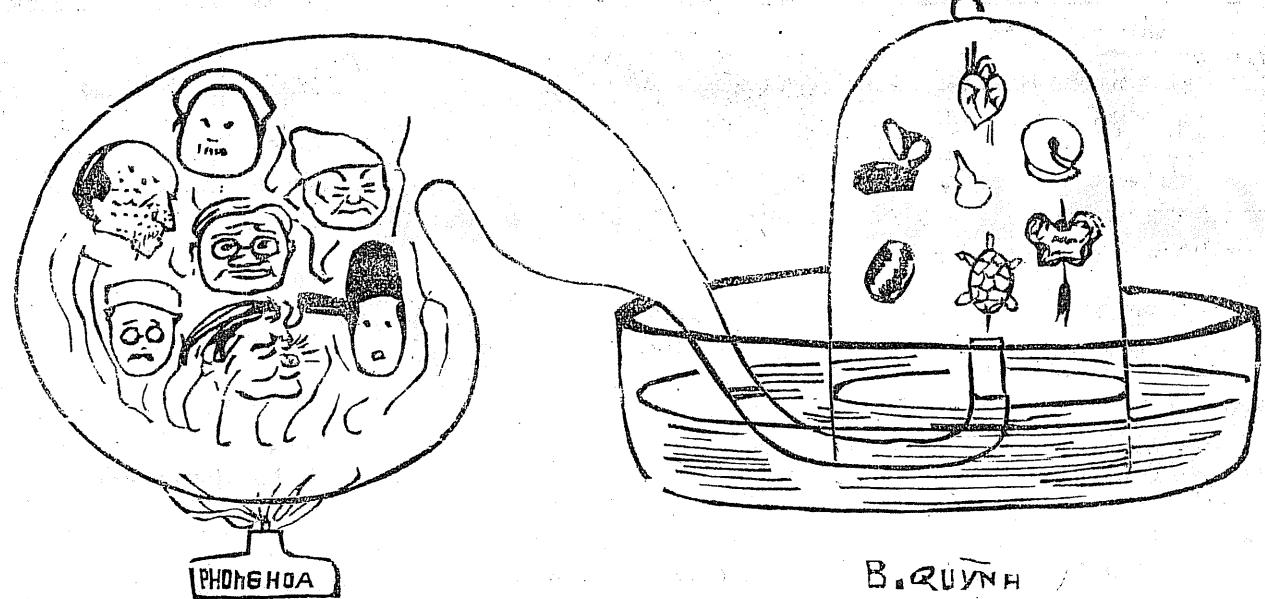
TÚ MƠ

NỬA CHÙNG XUÂN

đã bán gần hết
nghìn thứ 10 (tức nghìn cuối cùng)

GÁNH HÀNG HOA

đã bán gần hết
nghìn thứ 8 (tức nghìn cuối cùng)
chúng tôi chỉ giữ lại mỗi thứ 100 cuốn về sau
chỉ bán cho những người nào muốn mua trọn bộ.

B. QUYNH

PHONG HÓA HỌC

P. H. Lục + N. C. Tiêu + N. K. Hiếu + N. N. Quốc + P. L. Bồng + N. H. Hợi + N. T. Thuật = tim + rùa + rượu + mõ + kim khánh + kèn hát + dưa đỗ.

VUA HÈ CHARLOT

Chẳng mấy khi vua hè Sắc-Lố
Đất Lạc-hồng quá bộ sang chơi
Tú tài vui vẻ dâng lời
Tung hô vạn tuế « vua cười » thế gian.
Ngài du lịch không quan hộ giá
Chẳng cung nhẫn hầu hạ bên mình!
Chẳng kèn, chẳng trống linh đình,
Chẳng cờ, chẳng quạt linh tinh rợp trời.
Một mình với một người tri kỷ
Cuộc Nam du phi chí tang bồng.
Lu bù vui với núi sông
Danh lam thắng cảnh thỏa lòng ngao
du.
Chẳng phiền nhiễu kẻ thù người
tiếp.
Chẳng « dit cna », chẳng tiệc chẳng
tùng!
Tuy không lẫm-liệt oai-hùng,
Thế mà thiên hạ nức lòng hoan nghênh,
Môn cợt riệu tài tình có một,
Khiến đời cười nôn ruột nôn gan.
Hồi rằng trong khắp nhân gian
Ai còn lạ mặt anh chàng hè kia,

Trên mép diềm bộ ria lùn phún,
Mặt ngày ngô, dần độn, lì lì,

Thân hình, dáng dấp dị-kỳ
Áo quần luộm thuộm, chân đi vòng
kiềng.
Trò ngộ nghĩnh nghè riêng tài giỏi
Tiếng Vua cười thế giới lừng danh.
Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh,
Ngắm xem thân thế một anh pha trò
Sướng đời hơn những vua...
TÚ MƠ

Nhưng nên thêm vào mấy đoạn, đại khái:

Lạy thánh, thánh hãy đặt một cái lò xo rái nhện và rái khỏe vào chốt cửa nhà báo của chúng tôi để hổ đóng vào là cửa lại tự mở ra tức khắc, như thế, nhà báo của bọn tôi tớ thánh sẽ không bao giờ bị đóng cửa lâu, hay đóng cửa hẳn.

Lạy thánh, xin thánh ban cho một kẻ tôi tớ trung thành của thánh là ông Vũ đình Long thực nhiều lãi về nghề in và nghề bán sách để ông ta khỏi phải dắt lên mặt báo những truyện kiêm hiệp, quái hiệp, quỷ hiệp, rất có hại cho trẻ con, tuy có lợi cho một mình ông ta.

Lạy thánh, thánh hãy ban cho một vài kẻ trong bọn tôi tớ thánh thêm chút ít lương trí và lương tâm để họ đừng có dã tâm cầu chính phủ trị các bạn đồng nghiệp.

Petrus Linh

KINH CẦU NGUYỆN CỦA CON NHÀ BÁO

NHÀ xuất bản báo Ấn-dô Gia-tô (Francois de Sales) là thánh yêu mến cầm đầu cái nghề khó khăn của chúng tôi, thánh hãy sẵn lòng che chở chúng tôi. Thánh hãy ban cho bọn tôi tớ thánh thêm chút ít tri phán đoán, còn về bọn đọc giả của chúng tôi, thi xin thánh rút bớt tri phán đcan di. Xin thánh hãy làm cho bọn mua năm không nhận thấy những điều sai lầm của chúng tôi, và ban cho họ ánh sáng để họ nhận thấy giá trị của chúng tôi. Lại xin thánh nhời vào óc họ sự đúng thời để họ nhớ trả tiền báo cho đúng hạn ».

Làng báo nước Nam cũng nên hằng ngày cầu nguyện cầu kinh trên này.

Về dịp
ông Nguyễn văn Vĩnh
tạ thê

các báo hằng ngày, nghỉ một kỳ và các tuần báo ra chậm một ngày để tỏ lòng thương tiếc.

Vậy báo Phong Hóa số sau đáng lẽ bán vào sáng thứ năm thì hoãn lại đến sáng thứ sáu mới bán.

Kỳ sau bắt đầu đăng
Chiếc tát nhuộm bùn
của
PHAN CAO CUNG

Bức thơ ngỏ, gởi chung cho các liệt vị Thương gia Nam-ky:

Thưa các Ngài, nhà thuốc NAM-THIỀN-BƯỜNG Hanoi là một nhà thuốc nam ra đời đã lâu năm, to nhất và danh tiếng nhất xứ Đông-pháp, chuyên môn khảo cứu các khoa y học thuốc nam thuốc bắc rất công phu, có thật tài, nghiên cứu chế tạo đủ hết các thứ thuốc cao, đan, hoàn, tán, bệnh nào có đủ thuốc ấy đã được đồng bào xa gần hoan nghênh tin dùng rất nhiều, vây sự công hiệu của các thứ thuốc thế nào, đã có những người dùng thuốc hiểu rõ, bản cục không cần phải khoe khoang, xưng thánh, xưng thần, nói hay nói khéo như mấy nhà thuốc khác. Muốn cho đồng bào Nam-ky và đâu đâu cũng dùng được thuốc NAM-THIỀN-BƯỜNG, cho nên bản cục muốn đặt một nhà Tổng-dai-lý (agent général) tại Saigon để thay mặt Tổng-cục mà đặt nhiều chi-diểm ở các tỉnh Nam-ky để bán các thứ thuốc của bản cục chế ra. Vây ngài nào muốn làm xin cứ gởi thơ cho nhà thuốc NAM-THIỀN-BƯỜNG, 46 rue des Phué-Kien Hanoi mà thương lượng.

VAI TRANG CỦ O'I COT

TRUYỀN VUI

VĂN LÀ NGƯỜI

Tặng những người không biết
thơ mới là cái gì mà cứ làm thơ
mới, (trong số đó tất nhiên có tác
giả)

Khái-Hưng

Ký báo trước, tôi soạn vở kịch vui

Một hồi

Chẳng biết có hay ho không, nhưng
cũng dễ trôi,

Nghĩa là chỉ tốn độ vài giờ thôi.

Vì thế, ký báo này quen mui

Tôi lại

Viết một câu văn vui, đợi khai
Cũng bằng thơ mới.

Nói thơ tự do thì có lẽ phải

Hơn, vì cứ mỗi lần

Gặp vẫn,

Là tôi tự do xuống giòng, bắt kỵ
câu ngắn

Hay dài, từ một đến mươi hai
chữ. Như thế hẳn

Chẳng khó khăn gì,

Mà bỗng dung minh lại trở nên một
nhà thi-

iS. Rồi các nhà phê bình sẽ
Tim ra những cái hay của mình, và
có lẽ

Tôn đưa minh lên bậc thi-hảo,
Thì mình cũng đánh nhau, chứ biết
sao?

Nhưng xin hãy kể đến truyện vui đã.

Chẳng độc giả

Phải khó chịu vì đoạn nhập-dè
Đài lê thê:

•

Một buổi chiều xuân, hai nhà thi-si
(Trong số đó không có tôi đâu nhé)

Cùng đi ngoạn cảnh và làm thơ
Để tả cái đẹp m-

Màng và dại-dàng và rực rỡ

Của Tạo-Hóa.

(Rõ với hóa, sỉ với nhé, các nhà
Thơ tự do chúng tôi cho là

Đắc vận lắm rồi đấy,
Đắc vận cũng như trời và giới vây).
Gặp nhau, một người hỏi: Ngài là ai?
— Ta là một thi-si. Còn ngài?
— Ta là một thi-si
Có chán giá trị.

Đứng trước cảnh hoàng-hồn
Hai thi-si cảm thấy tâm hồn
Bảng khuất tê tái
Như chưa chan tình ái.
Một ngài cất tiếng ngâm
Giọng nghe sang sảng như kim âm:
(ngâm)

Mặt trời ta: một viên ngọc lưu đồ (1)
Nam trong chiếc nhẫn vàng.
Giải mây dài màu tím vắt ngang

Chân trời như cái vòng đồng đèn dát
ngọc lũ (2)

Hàng cây bích ngọc (3) uốn éo lá loi
In bát lén nền trời

Màu ngọc lam (4) và phản chiếu bóng
Xuống mặt nước hồ bóng

Như gương pha-lê (5) trắng thủy ngắn.

1. Grenat, — 2. Améthiste, — 3. Saphir, —
4. Emeraude, — 5. Cristal.

Gợn sóng chạy lăn tăn như vân
Trong viên ngọc dàn bạch (6) màu
trắng sữa.
Một lát nữa,

Tựa cánh màn trán châu (7), l่าน
sương
Bao phủ lấy cảnh vật. Và những hạt
kim cương (3)
Lấp lánh đọng trên ngọn cỏ.
Nhưng kia, phía đông trăng đã ló
Trong chẳng khác cái mâm bạc ma
vàng.

Người ngâm ríu lời, người nghe khen
vang:
— Tuyệt! Tuyệt! và tuyệt tuyệt!
Thơ ngài thực giàu vận và ý sang
Mà lời trong như pha-lê, như ngọc

Tài hèn này xin cũng nói điều
chuốt
Một hai điều:

Chân trời như cái vòng đồng đèn dát
ngọc lũ (2)

Hàng cây bích ngọc (3) uốn éo lá loi
In bát lén nền trời

Màu ngọc lam (4) và phản chiếu bóng
Xuống mặt nước hồ bóng

Như gương pha-lê (5) trắng thủy ngắn.

6. Opale, — 7. Perle, — 8. Diamant. —

Chân trời như cái vòng đồng đèn dát
ngọc lũ (2)

Hàng cây bích ngọc (3) uốn éo lá loi
In bát lén nền trời

Màu ngọc lam (4) và phản chiếu bóng
Xuống mặt nước hồ bóng

Như gương pha-lê (5) trắng thủy ngắn.

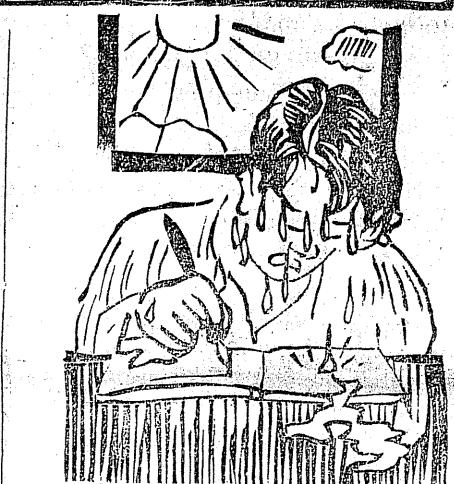
Từ chân trời dùn lên đám mây chó
Lửa dốt cháy đỏ.

Dần dần da thâm lại, thành chó thui,
Rồi nhuộm tím hồng tươi

Trở nên màu dựa mận

Cắn-thận.

1. Grenat, — 2. Améthiste, — 3. Saphir, —
4. Emeraude, — 5. Cristal.

NHÀ VĂN SĨ (viết văn) — Ngồi bên lò
sưởi chay đỏ rực tôi thấy ấm áp dẽ
chịu xiết bao!

Khoảnh khắc, trời tây đỏ thăm như
bát tiết canh

Một giải mây màu cà Lạng, long lanh

Viên mõ gà vàng ánh
Rời xuống những cánh

Đồng đầy nước đục lò lò
Và nỗi váng như nước suýt bò hay
riệu cua.

Tren dồi, đất đỏ tựa kem ót,
Một ngôi chùa

Mái mõc tựa ca-mãm-be phó mát

Ấn dưới bóng mát

Cây nhãn lớn đầy hoa, giống như
điền xôi vỏ

Đom có ngon. Gần đó những vườn

mía
Có phên nữa dan mắt cáo vây bốn

phiá
Trong hết chõng bánh cõm buộc lạt
dang

Màu vàng.

Rít lời, người kia cũng khen vang

Gọi là có di thì có lại

Cho toại

Lòng nhau. Còn ai lạ gì trò đời!

Đến đây là hết câu truyện vui.

Kè thi cũng hơi nhạt

Mà lại có mùi mù-tat.

Nhưng tôi biết sao? Đến văn xuôi

Của tôi

Còn nhạt, thì thơ mới

Là lỗi văn khó hết chõ nói

Tôi viết sao cho có tài.

Và văn là người,

Chẳng tin cứ đọc kỹ

Hai bài thơ của hai nhà thi-si

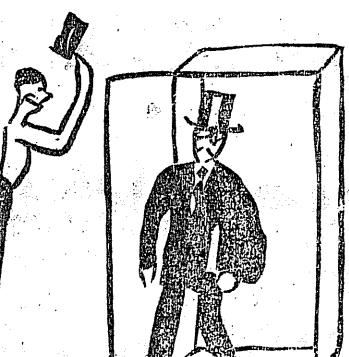
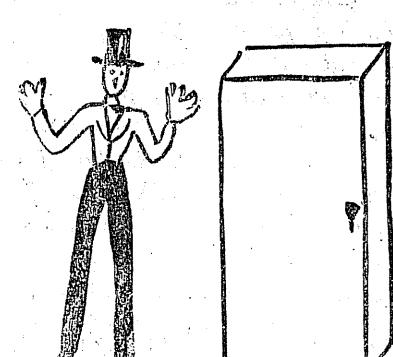
Trên kia. Một ngài là chủ cao-lau

Và một ngài chủ hiệu bảo ngọc, trân

chau.

Khái-Hưng

MỘT TRÒ QUÝ THUẬT CHỈ BÊN NHẬT MỚI CÓ NGƯỜI DIỄN ĐƯỢC

BÊN TA CHƯA CÓ AI DIỄN NÒI.

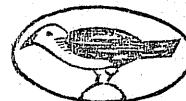
Đến kỳ sinh nở

MÃN NGUYỆT KHAI HOA
Các bà khi sinh nở dùng
Rượu-Chồi-Hoa-kỳ soa nhất
quý.

— đỡ phải nằm than —
— không lo té thấp —
— gân cốt khỏe mạnh —
— đi lại được ngay —
Buôn lâi nhiều, bán rất chạy
Nhiều tính có Đại-lý rồi

Phỏng-tích «con chim» gia truyền ngú đại

Ai muốn biết thuốc Phỏng-Tích Con Chim có
công lực đến thế nào, trước khi dùng thuốc
xin cứ đến các nhà Đại-lý hỏi sẽ biết
thuốc hay. Tỉnh nào cũng có Đại-
lý, nhiều quá không thể dăng
hết tên lên báo được.

VŨ ĐÌNH TÂN

Ấn-tú kim-liền 1926

178bis Đường Lạch-tray — Haiphong

Nghỉ mát Đô-son

ĐÔ-SƠN NÀO BẰNG

Vừa chằng, vừa mát, vừa
thơm lại rẻ tiền

Phấn thuốc soa rôm CON-GÀ

Hộp to 125 grs.: Op10

Hộp bé 75 grs.: Op06

Buôn giá hạ, bán lãi nhiều

Đã nhiều tinh có Đại-lý.

nên buôn ngay, bán rất chạy

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGựa

DUYÊN NƠ...

Một bên là ba ông lính khổ đỗ, một bên là ba chị lầu xanh. Ba ông lính, người lực lưỡng, hùng dũng, nhưng vẻ mặt sượng sùng như gái về nhà chồng buổi tân hôn dưới nụ cười chế riết của cùi tọa. Duy ba chị lầu xanh là vẫn chân cháo tro trên liếc mắt quanh tú phia như muốn tìm người cảm cái sắc... vỡ đầu lính của mình.

ÔNG CHÁNH ÁN — Tòa buộc cả sáu người vào tội đánh nhau bị thương. Đầu đuôi ra làm sao?

Mấy « cô dâu » lính khổ đỗ đưa mắt nhìn nhau, không ai đủ can đảm trả lời ngay. May sao một chị lầu xanh nhanh nhau hất mái tóc đỗ lòm hốt ngắn — một tương lai của các bà, các cô — thản nhiên trả lời:

— Bầm ba tên này...

Rồi chị ta điềm vào mặt ba người lính, khiến cho mặt mũi họ hóa đỗ như khố của họ.

— ...ba tên này vào nhà chúng con, phá phách đồ đạc, rồi đánh đập chúng con.

ÔNG CHÁNH ÁN — Vì có gì?

CHỊ LẦU XANH — Bầm chẳng vì có gì cả. Họ đánh chúng con thâm tím cả mình mẩy, chứ chúng con phận đàn-bà, con gái yếu đuối, đánh làm sao được họ.

Ông chánh án mỉm cười nhìn thân thể cao lớn đầy đà của các chị bị cáo, rồi hỏi:

— Ủ thì các chị không đánh. Nhưng làm sao người lính Mai lại chảy được máu đầu ra?

CHỊ LẦU XANH — Bầm, con biết đâu được. Chắc anh ấy về nhà, vợ đánh lại đỗ cho chúng con đánh đáy chứ gì.

Lính Mai, mặt đỗ chín, giận quá nên bắt ra dữ dội một câu:

— Bầm, con chưa có vợ à.

Rồi đầu đi, đuôi lợt, anh ta nói tiếp một cách chơn chu lầm:

— Bầm hôm ấy, chúng con cao hứng (cùi tọa cười) đi qua phố họ ở, nên họ chạy ra kéo áo vào. Anh Biền con đây lại bị dǎng mất mũ nữa. Chúng con cười nói vui vẻ, nhưng chúng nó hồn quá à.

— Nó hồn thế nào?

— ...Bầm...bầm, chúng nó dám bảo chúng con có khố thì chúng nó cũng có à.

Thoát được câu ấy, lính Mai thở mạnh như nhẹ hǎn người. Hai ông bạn của lính Mai cũng như được thư thái hơn, vì mặt cũng bớt đỗ.

Nhưng đến lúc tòa tuyên án phạt mỗi người 16 quan tiền phạt án treo, thì ai nấy mới thật thư thái, cả khố đỗ lẫn lầu xanh.

TÚ LY

CUỘC ĐIỀM BÁO

LẠI CHÓ NỮA

CÓ lẽ bởi vì cái thích của phần đông người mình là được ăn thịt chó quay, nên người ngoại quốc họ mới yên trí rằng đó là món ăn « quốc gia » của người annam ta.

Chẳng thế mà hết báo Paris Soir lại đến báo Le Journal des Femmes (báo phụ nữ) gần đây, bà Marie Henriette Blanchard có viết một thiên phóng sự về việc ở bên ta, trong có một đoạn như thế này:

«...Cô ta nhớ lại khi còn đi theo cha bán súp ở Hanoi. Nồi súp nóng đẽ ở đầu phố... Thỉnh thoảng, một người kéo xe đến ăn vội vàng một bát nước dùng trong nồi lèu bêu những miếng súc sích chó và bún nhão (!) (1).

Súc sích chó ! Đó là một món ăn chắc ngon mà ta phải cảm ơn bà Blanchard đã có lòng tốt chỉ bảo cho biết. Vậy các nhà sành ăn thịt chó, như nhà báo Đông pháp chẳng hạn, thử ăn xem sao ?

NHÀ BÁO TA

TRONG một số Ngo báo thể thao, ông (hay bà) Hát Uit H.8 có viết một mục « Đó đây » về giải ping-pong ở Namdinh.

Ông bàn về giải ấy và những

(1) Cố lẽ là phở

người dự giải. Rồi từ thể thao, ông quá vui chân đi mãi đến đâu đâu :

— « Nhà ping-pong Mông Lan với vẻ mặt tươi như hoa. Nghe đâu trước kia Lan làm thơ sέ, lúc nung lưỡi cưa không may trong lò có viên đạn ghém nổ ra, làm cho có lỗ lõm ở mặt hoa...»

Không biết cái rỗ hoa của ông Mông Lan có liên lạc gì đến cái tai đánh ping-pong của ông ấy không, mà sao ông H.8 lại nói tới? Vả ông ấy trước có làm thơ sέ thì có can hệ gì đến thể thao ?

Ông H.8 bàn về thể thao thì cứ nói đến thể thao. Thế mới là biết bồn phận và công việc của người làm báo.

LÀM THƠ NỮA

ĐÂY lại một nhà phóng viên có biệt tài nữa, bất cứ trong một cái gì, ông ta cũng làm thơ được !

« Thuật rõ vụ viễn quán khổ đỗ tầm đầu xăng vào mình rồi tự thiêu chết (T.B.T.V. số 5703).

...Thì cũng trong cái thời kỳ ấy, có một người thợ con gái, tên là Thị Cúc, xuân đang vừa thì, mặt mũi tươi tắn như đóa hồng buổi sáng được ông (viên quản) dẽ ý ; rồi... một ngày kia, ông cố dạm hỏi, cướp người thiêu nữ ấy

cho người con trai của ông, tên là Phạm ngọc Hưởng.

« Tình duyên ai buộc, hương lửa bén hơi, đôi vợ chồng trẻ mười phần dã như tin nhau, trăm năm nhường chắc bạc đầu, nào hay...mẹ chồng chết, chồng chết...»

« ...Ông Quản buôn ít lâu, rồi ông lại khuây khỏa lòng, vì một nhà xun hop, này bố, này dâu, này con trai thứ Phạm ngọc Thâu, này lũ gái Thư, Lan, Bé, Nhân...»

Chừng ấy câu mà chưa có gì liên lạc đến cái cớ tại sao ông quản kia tư tử. Còn văn thì y như là một truyện Cúc Hoa, hay Tống Chân vậy. Giá nhà phóng viên có biệt tài này viết quách bằng thơ thì phải...

VĂN CHƯƠNG

TRÍCH trong bài « Văn tế vị hòn phu : ông chef train Trần thanh Nghi (chết vì xe cán) — Tiếng Dân số 898 :

« ...Ai ngờ, máy tạo éo le: đường đời ác độc.

« Cầu bắt nhân trước mặt đã cản ngang ; xe chuyên chở sau lưng còi thét giục.

« Trai tang bồng dang mở mặt, bỗng đâu, choảng túi đầu, vang túi óc, ngựa mày xanh oan uồng chí bình sinh... »

Một sự chết bị xe lửa cán mà nói văn chương hoa mỹ được đến thế, thực là tài !

Thạch Lam

Một cuộc thi chuyện ngắn rất lớn của gánh hát Nhật-tân do báo Tin-văn tổ-chức

Muốn khuyến khích các nhà văn, ông Hoàng-văn-Quang giám đốc gánh hát Nhật-tân ban, có nhờ chúng tôi đứng ra tổ-chức một cuộc thi chuyện ngắn có tất cả 20 giải thưởng, 5 giải đầu bảng, đồ mỹ-thuật tàu và 15 giải sau bảng sách, tất cả đóng giá non 200p 00.

Vậy các bạn làng văn muốn dự thi thì xin đến xem thè-lê sẽ đăng ở TIN-VĂN số 17 ra ngày 1er Mai và số 18 ra ngày 15 Mai 1936.

THÁI - PHÌ

Prochainement ouverture

du

Salon de Coiffure TRAC

86, Rue du Chanvre

Plan et façade conçus par

L'ARCHITECTE VO DUC DIEN

57, Route de Hué, Hanoi

X.X. — Nay bắc Lý, hai cái bảng gi thiê này nhỉ?

L.T. (ra vẻ thao) — « Câu đồi tây » đấy chứ cái gì!

Anh em chí em! Chỉ đọc có

Tiếng Vang làng Báo là dù

Một tờ báo chưa từng có ở Đông-Dương bao giờ.

Tờ báo: 16 RUE HỒNG-PHÚC — HANOI

SỐ ĐẶC BIỆT ra ngày 6 Mai, bán 2 xu

có những bài và tranh:

- 10) Tuyên án bon văn-sĩ mẹ mìn Đại-Vô-Úy
- 20) Con khỉ Đông-Sơn diện quần áo tay khoác áo tói lá nón. Nguyệt-Hồ
- 30) Ông Tham Lãng yêu tò-quốc Việt-Nam và mẫu quốc Pháp. Phá-Thach
- 40) Cuộc đại-chiến về nghệ-thuật Thân-Công
- 50) Bức họa bài phi-lộ của Hanoi - Báo, Tăng-Cang Hòa-Thượng đánh thức quốc-dân, Câu Âm và Cò Chiêu của ông Thái-Phi, Anh đầu bếp Vũ-Đình-Long,
- 60) Tôi không « từ thiện » Phá-Thach
- 70) Năm người biên-lập Tiếng Vang trình diện và tự giới-thiệu

VUI CƯỜI

Của N.D.B., Nhã Nam

Chai không nguyên lành

Câu cẩn mang tờ kê giá rượu về đọc cho cụ cùn nghe. Câu đọc :

Rượu 40 phẩn, giá bán 0\$35, chai không nguyên lành mang trả lại, được trừ 0\$05.

Vậy à con (cụ cùn nói), con đi lấy mặn cái chai vỡ ra đây để thay đem đổi lấy mội cái 0\$05.

Của N. Đương, Hành thiền

Cưỡi hồ

Tiếng ám nhạc và giọng chửi vẫn reo rát. Một cô đồng khăn đỏ đầu dùi đang ngồi hàn hàn ở trước ban thờ: đó là dòng Ông mảnh hồn. Bỗng một người vể mặt hàn hàn, tay cầm roi đèn bên cổ (ông hồn), rồi nhảy phắt lên lưng và ra roi quất.. Mọi người đang thi thò, thì cung văn đã nhanh ý đổi giọng hát lấp :

A...a... ông Hoàng cả a... a... : ông là quan tướng nhà giới a, á á á ... ông xuống cưỡi hồ a a, ông ngoi vè chầu a...

Của F. G. Jan Noyé

Làm vậy

Người ta vồ ý đánh vỡ mất cái bánh của thằng Tuyễn. Nó khóc, bắt đèn...

Người ta mua đèn nó chiếc khác và hỏi nó rằng :

Thế chủ Tuyễn có ăn cả bánh vỡ này nữa không.

Tuyễn phụng phịu :

Có... ông... « ăng » vây !

Của V. T. Chomoi

1. Nghe khám

Lý Toét đi ngang qua một trường học, tò mò lại gần xem. Học trò lúc đó dương tập đọc. Lý Toét thò đầu nhìn vào vừa lúc học trò đứng lên một loạt và đọc to : Politesse (Bo-li-tét).

Lý Toét tưởng họ chửi mình, vội cút thẳng.

A bảo B :

Này, thày anh vừa phải vào khám đấy. B hết hoảng :

Ôi giờ ơi ! Tại làm sao thế, anh ?

A điểm nhiên :

A, có gì đâu, nghe đâu như thày anh bị bệnh làm sao ấy, phải vào nhà thương khám đấy mà.

Của P. Q. Văn

Linh hồn đi đâu ?

TRÒ — Thưa thày, khi người ta

chết thi linh hồn đi đâu a ?

THÀY — Nó cũng vì như thế này nhé (thầy châm đèn lên rồi tắt đi). Đó các anh có thấy ngọn lửa nó biến đi đâu không ? Linh hồn của người ta cũng vậy.

Thế nhưng nếu ta châm lửa vào thi đâ lại cháy, còn người ta chết đi thi làm thế nào cho sống lại được ?

Ai biết được !

Thế thi không vì với cái đèn đúoc.

Của N.T. Kha, Hanoi

Quý nhân

ÔNG CẨM — Trước khi bị bắt được mấy hôm, may ở đâu ?

TÔI NHÂN — Con ở hỏa lò.

Ô. C. — Trước khi ở hỏa lò được mấy hôm, may ở đâu ?

T. N. — Con ở sảng tan.

Ô. C. — Trước khi ở sảng tan được mấy hôm, may ở đâu ?

T. N. — Con ở nhà đá.

Ô. C. — Trước khi ở nhà đá, may ở đâu ?

T. N. — Con ở nhà trung giới.

Ô. C. — Trước khi ở nhà trung giới, may ở đâu ?

T. N. — Con ở trong bụng mẹ con a.

Ô. C. — ???

KẾT HÔN..

Đến các bạn sang chơi bên Nhật-bản, vào thăm một cửa hàng lớn ở Kobe, các bạn sẽ ngạc nhiên khi nhận thấy một gian hàng... « hạnh phúc của vợ chồng ». Cửa hàng ấy chỉ là một chi nhánh thường của những nhà thay mặt ông to bà nguyệt để xe giấy cho đôi lứa ; nhưng cách xếp đặt, bày biện ở trong không kém vẻ đặc sắc. Mới vào hàng, các bạn sẽ tưởng là một gian phòng của một thư viện. Các bạn không nhận thấy cái gì khác ngoài những tủ đầy ô kéo có giàn giấy đè chửi, nhưng nếu kéo một ô ra, các bạn sẽ thấy những phich (fiche) nhỏ, mỗi phich đều có giàn ảnh và có trú thích cẩn kẽ về người trong ảnh: Tên tuổi, lớn bé, cao thấp (kích thước), nặng bao nhiêu cân, màu tóc, nghề nghiệp, cửa cải, khuynh hướng. — Các bạn chọn đi.

Đó là lời nhà hàng khuyến khích các cô các cậu đến « mua bán ».

Khi bạn đã lra được hàng vừa ý, bạn sẽ tìm đến một ông có vẻ bộ vệ oai nghiêm ngồi chỉnh chén ở một bàn giấy hết sức tàn thời bao quát cả gian phòng. Chỉ phải trả một món tiền nhỏ, người ấy sẽ hứa cho bạn một cuộc gặp gỡ với người bạn mong ước. Còn về sau, người ấy không chịu trách nhiệm chi hết.

(thuat)

TÔM CỦA NHÀ NGOẠI GIAO

NHIỀU nhà lãnh sự Pháp, như ông Corbin làm lãnh sự ở Luân-dôn hay hầu tước Chambrun ở La-mã, đều vẫn đặt những tiệc yến rất long trọng làm vể vang cho người nấu bếp của Pháp ở nước ngoài.

Nhưng trái lại, nhiều nhà thay mặt chính phủ Pháp không để ý đến việc ăn uống, tuy đó là một vấn đề rất quan trọng trong trường ngoại giao. Lắm ông còn quá hèn tiện nữa.

Như ở thành phố lớn kia, chẳng có bữa tiệc nào là khách của lãnh sự Pháp không thấy có một con tôm hùm. Một con tôm hùm chia cho sáu hay tám người ăn, có khi nhiều hơn nữa ! Nhưng cái đó chưa lấy gì làm lạ: Món tôm ấy là lấy ở một hộp công-sec (conserve) ra. Thịt tôm nhồi rất khéo vào trong một cái vỏ tôm — mà bao giờ cũng chỉ có cái vỏ độc nhất ấy.

Mãi sau, khách ăn mới nhận ra là... tôm giả. Vì họ thấy con tôm lần nào cũng chỉ có một mắt !

N.H.N. (lược dịch)

MỘT NGƯỜI TÙ PHẢI HÀNH HÌNH

MÀ KHÔNG BỊ HÀNH HÌNH

Đó là một người tù chết đã 10 năm trong ngục Port Vila ở đảo Nouvelles Hébrides.

Ai cũng biết đảo đó là đảo nước Anh và nước Pháp cai trị chung; Baugia, một tên trướng cuồng, giết luôn hai người: Một người Pháp và một người Anh. Tên đó bị

NU CƯỜI NƯỚC NGOÀI

Ở TRONG NHÀ GIẤY THÉP

Khô khăn thật ! Muốn viết cho em những câu bay bướm mà lại viết bằng một cái quản bút buộc vào bần !

Ông để cho tôi cái phao !

Năm chục dây !

(RIC ET RAC)

HANOI BAO

Tuần-báo ra ngày thứ tư, giấy 32 trang (16 x 25) bìa in hai mầu. Nhiều tranh, ảnh đẹp. Số nào cũng có hai tiêu-thuyết dài, bốn truyện ngắn, thời-sự phê-bình và văn thơ của các nhà văn mà các độc-giả đã từng quen tên biết tiếng.

Giá báo: mỗi số 0\$03, sáu tháng 0\$70, một năm 1\$30.

Thu và mandat mua báo gửi cho :

M. le Directeur du HANOI BAO

88, Route de Hué — HANOI

HỒNG - KHÊ

DƯỢC PHÒNG

88 Route de Hué Hanoi (sáng lập tại Hanoi từ năm 1922)

Có lương-y xem mạch bốc thuốc chén, bán thuốc bào chế. Có trên 80 phương thuốc gia-truyền chế thành thuốc viên, thuốc bột, thuốc cao, thuốc nước, đóng hộp, đóng chai, hợp pháp vệ sinh và rất kỹ-thuật, chữa đủ các bệnh người lớn, trẻ con. Có đại-lý và chi-diểm khắp cõi Đông-Dương.

Các ngài có bệnh ở gần xin mời qua bộ lai, ở xa xin viết thư về kẽ bệnh, gửi thuốc theo cách linh-hóa giao-nhân.

Có sáck thuốc nói rõ các căn-bệnh và công-dung các thứ thuốc để biểu các quý-khách.

bắt giải tòa: Tòa án Pháp kết tội xử tử, tòa án Anh cũng kết tội xử tử. Ở Nouvelles Hébrides bấy giờ không có máy chém và dao phủ — người ta phải sang Nouméa mượn. Thế đã xong đâu! Lúc đến giờ chém, người Anh theo luật muốn xử ngay trong ngực, nhưng người Pháp lại muốn xử ở giữa nơi công chúng. Bị lôi thôi, hai bên phải tu bản án về Londres và Paris để hỏi ý kiến. Việc dằng dai, lôi thôi mãi tới hơn một năm. Nếu Baugé không chết vì bị ngược đãi trong ngực thì chưa biết bao giờ mới xong.

B. Q. (lược dịch)

CẦU Ô

Cần người làm

Cần 10 người thợ may Chemises khéo và thạo, tinh nết thật tốt, làm việc suốt năm ở trong nhà, công rất hậu. Ai chưa lành nghề hoặc chưa đủ những điều trên xin đừng đến. Hồi Atelier Cự Gioanh, 68-70, Rue des Even-tails Hanoi.

Xin việc làm

N. 128. — 18 tuổi, khỏe mạnh, đã học năm thứ nhất ban thành chung, muốn tìm một việc làm ở Hanoi, lương chỉ cần đủ sống. Hồi M. An, 45, Grand Bouddha Hanoi.

N. 129. — 18 tuổi, có bằng thành chung. Lanh lợi, đứng đắn, biết đánh máy chữ, muốn tìm một việc làm hoặc một chỗ dạy tư ở Hanoi để có thể học thêm được. Hồi tòa báo.

N. 130. — 16 tuổi, có bằng C.E.P.F.I., thông minh, chăm chỉ, nhanh nhẹn, muốn tìm một chỗ dạy học tư, hay một việc làm ở nhà báo (chỉ có thể làm được buổi trưa và buổi tối, ở Hanoi, ở Huế, ở Saigon hay ở Haiphong cũng được). Hồi M. Cầm Mân ở Tam-lê, Quỳnh-lưu, Nghê-an.

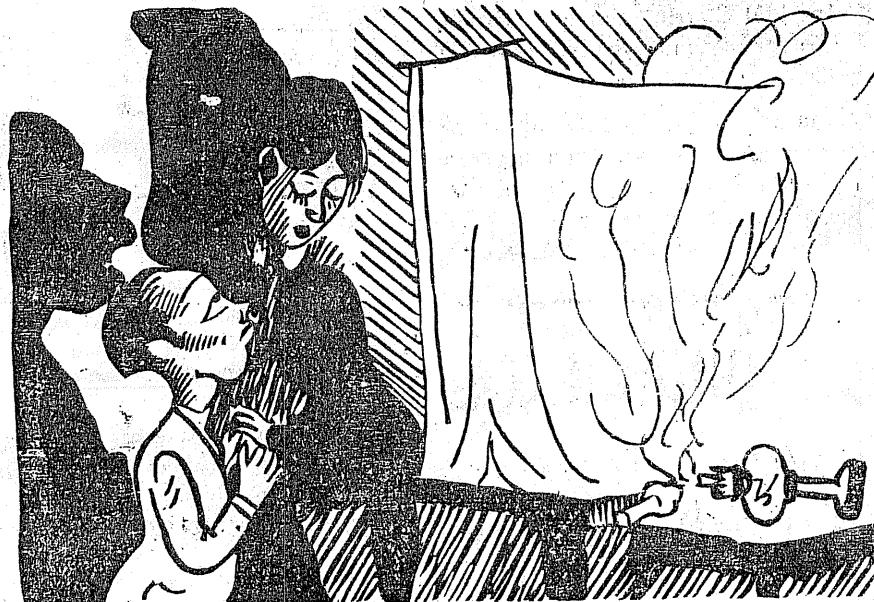
N. 131. — Trẻ tuổi, nhanh nhẹn, cẩn thận, cẩn thận, không nghiện, biết chữ nhỏ, đỡ đầu kỳ thi ra ở ban sự phạm. Có chứng chỉ tốt, có biết tiếng Thổ. Đã dạy học 3 năm, muốn tìm một việc làm ở đâu cũng được, nhất là được ở Hanoi. Lương độ 12 hay 15\$00 cũng được. Hồi M. Nguyễn thế Tụ, Ex-Instituteur à l'école de Plein Excercice de Lục-yên à Phuong-hoa, Vĩnh yên.

N. 132. — Trẻ tuổi, đứng đắn, có bằng thành chung và bằng sur phạm tốt nghiệp, muốn tìm một chỗ dạy học. Hồi tòa báo.

N. 133. — Trai trẻ, khỏe mạnh, khá Pháp văn và quốc văn, thạo đánh máy chữ, biết làm sổ sách — muốn tìm một chỗ làm cơm nuội tháng đó vài ba đồng để có thể học thêm được. Hồi M. Quý Dzung 14 phố Thọ xương, Bắc-giang

N. 134. — Có bằng C.E.P.F.I., chăm chỉ, cẩn thận, muốn tìm một việc làm, bất cứ việc gì cũng được, lương chỉ cốt đủ sống. Hồi Nguyễn Việt Nghiêm V. Thọ-vực, Trà-lũ, P. Xuân trường Namdinh.

CABINET D'ARCHITECTE
42 Borgnis Desbordes
LUYỆN, TIẾP
ARCHITECTES DIPLOMÉS

— Cái tình của anh đối với em như ngọn lửa ngùn ngụt bốc lên, không cái gì rập tắt được.

(Tiếp theo)

ONG dạy lớp đồng ấu. Khi tôi đến thì ông sắp sửa dạy sứ ký về chỗ Mạc-dâng-Dung cướp ngôi nhà Lê rồi xưng đế. Dạy Nam sử bằng tiếng tây cho lũ học trò annam mới lên 7 tuổi, mà giảng cho họ hiểu được thì tôi phục tài cụ giáo quá.

Cụ bắt đầu cho một tên học trò ngồi lên ghế của cụ rồi chỉ vào nó mà nói :

— Le roi Lê-trang-Tôn (1).

— Xong, cụ hỏi :

— Qui est celui-ci ? (2)

Học trò ngạc nhiên như lũ mán xá, cụ lại nói :

— Celui ci est le roi Lê-trang-Tôn. (3)

Cụ bắt cả lớp nhắc lại. Rồi cụ lại gọi một tên học trò khác lên và nói :

— Celui-ci est Mạc-dâng-Dung. (4)

Học trò nhắc đi nhắc lại câu ấy. Khi nhắc xong, cụ sai cậu Mạc-dâng-Dung kéo cổ cậu Lê-trang-Tôn xuống. Cụ nói :

— Mạc-dâng-Dung détrôna Lê-trang-Tôn (5).

(1)Vua Lê-trang-Tôn. (2) Người này là ai ? (3) Người này là vua Lê-trang-Tôn. (4) Người này là Mạc-dâng-Dung. (5) Mạc-dâng-Dung truất ngôi Lê-trang-Tôn.

Học trò nhắc lại. Cụ lại bảo cậu Mạc-dâng-Dung ngồi chồm chệ lên ghế, giả cách vuốt râu, cụ nói :

— Mạc-dâng-Dung se proclama roi ensuite (6).

Học trò nhắc đi nhắc lại ba, bốn lần.

Thế là kết bài. Học trò có hiểu không ? Cụ giáo và ông đốc bảo là hiểu, thì tôi cũng tin như thế. Ông đốc мнён cho tôi thành một tín đồ nhiệt thành của ngài, nên ngài ôn tồn bảo :

— Tôi cho phép ông hỏi thử chúng

nó mỗi vài câu xem chúng nó có hiểu không.

Tôi mới chọn một đứa học trò vào hàng trung bình, hỏi rằng :

— Comment t'appelles-tu ? (7)

Thằng bé không lưỡng lự, đứng phắt dậy, khoanh tay lại nói :

— Com-men... t'ap... pel... les — tu ?

Tôi lại hỏi một đứa khác có vẻ thông minh hơn, thì nó lú lỉnh khoanh tay lại, trả lời :

— Comment t'appelles-tu ? (7)

Tôi nhắc :

— Je m'appelle Minh (8).

Thì nó cũng nói :

— Je m'appelle Minh (8).

Ông đốc thấy vậy, gắt lên với tôi :

— Ông ngốc lăm, hỏi thế thì chúng nó trả lời làm sao được ?

LỄ TẾT

Mỗi đến dạy được năm tháng đã đến Tết. Tết, thầy tha hồ thu lě.

(6) Rồi Mạc-dâng-Dung sưng đế. (7) Tên là gì ? (8) Tên tôi là Minh.

To lúa nội-hoa đủ các màu và các hạng để may y-phục phụ-nữ về mùa Xuân và mùa Hạ năm nay.

Có bán đủ các mặt hàng của hãng S. F. A. T. E. Namdinh dệt.

Mới về rất nhiều hàng tây hiệu A. G. B. ở Paris.

Mỗi thứ chỉ có hai áo vây xin kính mời các bạn phụ-nữ kịp đến xem mẫu tại hiệu

MAI ĐE
26 PHỐ HÀNG ĐƯỜNG

thì sẽ mua được hàng tốt và giá hời.

Khi ấy, tôi ở trọ nhà một ông giáo già. Có một cậu học trò mang cặp viet đến tết tôi, cụ không bằng lòng, bảo nó rằng :

— Các anh ngu lầm. Các anh không biết thầy giáo đi ở trọ à ? Đem gà, vịt, mứt, cam, quit đến lễ, thì thầy ăn được hết ư ? Nếu không ăn để nó thiêu rỗi ra thì có phải phi không. Thầy có tiếc mang ra xe hỏa đem về nhà thì người ta lại bảo thầy là lái gà, lái vịt, lái mứt, lái cam. Chi bằng đáng biếu hai con gà, thì các anh đưa một đồng bạc, đáng biếu cân chè thì đưa hai đồng, như thế có phải vừa tiện cho mình, vừa tiện cho thầy không ? Các anh hiểu chưa ? (1)

Mấy cậu nghe cụ giáo thuyết pháp, đều nói :

— Bầm dã ạ.

Trong khi cụ nói, mấy lần tôi muốn cãi lại thì cụ hách như ông thủ trưởng họ Hit, giơ tay bảo tôi :

— Bác cứ im.

Sau này cụ lại bảo tôi rằng :

— Bác ạ, đưa nào cho gì thì biên vào một quyền số để biết mà châm chỉ dạy dỗ cho nó, vì nó biết on...

Cụ lại chép miệng thở dài :

— Góm ! Học trò bây giờ bạc bẽo lắm!

Tôi tức quá, vừa chực nói lại, thì mấy tên học trò đã nhanh nhẹn xách lồng vịt ra, miệng chào :

— Lạy hai thầy ạ !

Tôi tính [rất tự nhiên, không luồn lột, lẽ lạc ai mà cũng không thích ai lẽ lạc mình. Chiều hôm ấy, trước khi dạy học, tôi bảo học trò :

— Xưa nay, các anh có cái lệ cứ đến tết là đem lě thầy... (học trò đưa nọ nhảy đứa kia hình như đoán có sự phi thường sắp xảy ra)... trưa hôm nay cũng có mấy anh đem gà, vịt đến lě tôi... (học trò mỉm cười)... tôi cảm ơn lě... (học trò bám chí nhau, có đứa nói : Vành tai ra mà nghe)... Nhưng tinh tôi rất ghét... (học trò càng túm tít, vì các cậu chắc mươi mươi là thầy gã tiền). Tôi rất ghét sự lě tết ấy. Vậy từ hôm nay trở đi, tôi cấm các anh không được mang gì đến cho tôi cả. Anh nào trái ý, tôi sẽ phạt nặng.

Học trò kinh ngạc vì tôi mới nói một việc mà họ không thể tưởng tượng tới.

Tuy tôi nói thế, nhưng cũng còn dám bảy cậu đem đến biểu. Tôi không nhận, còn mắng cho nứa.

(Xem tiếp trang 14)

1) Có lẽ cụ giáo này là một nhân vật độc nhất, vô nhị trong giáo giới. Vì sau này, tôi giao thiệp nhiều, quen thuộc lắm, mà không bao giờ nghe nói có người thứ hai như cụ. Vậy xin độc giả chờ có khái niệm.

SỮA NESTLÉ
= Hiệu con chim =

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

**ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v.v.
ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN**

**CABINET D'ARCHITECTE
42 Borgnis Desbordes
LUYỆN, TIẾP
ARCHITECTES DIPLOMÉS**

NESTLÉ
SUCRE GRANULÉ
PARIS

CÁC BÁO PHỎNG VÂN CHARLOT

CHARLIE CHAPLIN sang du lịch bên ta, các báo ở ngoài này tranh nhau đến phỏng vấn một cách hăm hở lắm — Phải, mấy khi được tiếp kiến một người danh giá như Charlot!

Chỉ phiền một nỗi : Chaplin là người Anh, không biết nói tiếng Pháp.

Mà các nhà báo ta lại chỉ biết nói tiếng Pháp, không biết nói tiếng Anh.

Thế mới thực rầy rà. Chỉ có một cách : bắt buộc Charlot phải học nói tiếng Pháp.

Nhưng sau xem ra cách đó mất nhiều thì giờ lắm, nên nhà báo ta nghĩ được một cách khác : đem người thông ngôn đi theo.

Có lẽ là lần đầu mà Charlot bị phỏng vấn như vậy.

Trung Bắc đăng : « khi Charlot đi qua Thượng-Hải vừa rồi, một nhà báo hỏi y có phải đi du lịch trong tuần trăng mật với cô Goddard chăng, thì Charlot không trả lời, chỉ nhìn một cách riết hình như bảo rằng không nên nói đến việc ấy ».

Có lẽ lắm, vì hỏi như thế thi cũng hơi tò mò một chút.

Đã biết như vậy, phóng viên Đông Pháp còn thuật cuộc phỏng vấn như thế này :

« ...Câu chuyện đến đây, giữa chúng tôi với Charlot đã thấy có chút không khí thân mật (!), chúng tôi đột ngột hỏi :

« — Năm nay ngài đã bao nhiêu tuổi mà đầu đã hoa râm ?... Miss Goddard đối với ngài là thế nào ?

« — Hiện nay đối với chúng tôi chỉ là bạn cùng nghề... Miss năm nay hẵn còn trẻ (mới độ hai mươi), nhưng chắc nữa các ông có phỏng vấn thì đừng nên hỏi tuổi, vì như thế sẽ làm cô mất lòng đấy.

« Vua hè nói xong, mỉm một nụ cười tinh... »

Có chắc là cái « cười tinh » thật không ? Hỏi tuổi một người đàn bà là một sự bất nhã, không một người nào dám làm. Charlot biết như vậy, nhưng lại sợ nhà báo ta không biết như vậy, nên có lẽ phải dạy khéo.

Bài học ấy, phóng viên Đông Pháp nên để cho riêng mình thôi thi phải.

Không biết Charlot cho nhà báo ta, là người thế nào mà lại phải dặn câu ấy ?

Ông ta và cô Paulette Goddard có phần nản rãnh nhà cửa bên nước ta rất thấp. Có lẽ họ cũng phải phản nản về người nước ta như vậy.

Thạch Lam

ÔNG QUỐC LANG MỘT NGƯỜI LẠ LÙNG BÍ MẬT

TRẢ lời ông lần trước, tôi không bênh vực cái dụng ý của tôi, mà cũng không biện luận lôi thôi gì với ông cả ; tôi chỉ nói nó ra cho ông rõ, vì ông hỏi tôi. Nếu ông đọc được tư tưởng của tôi, thì ông hỏi tôi làm gì. Sự nhã nhặn bảo ta rằng « không tin người ta thì đừng hỏi người ta ».

Ông không tìm được một lẽ gì để tỏ ra rằng truyện của tôi không đúng với dụng ý của tôi cả. Tôi dụng ý thế nào (xin xem bài trả lời thứ nhất) truyện của tôi biểu diễn được như thế.

Ông nói :

« Chỉ có thể thôi ! Chứ không phải ông tố ý viện sự đắc thắng của cái mới trên cái cũ ? Ông không có ý ấy. Được lắm, tôi lấy chứng cứ để tỏ rằng ông đã chối cái dụng ý của ông... »

Khoan đã, ông Quốc Lang ! Phiền một nỗi, nêu sự đắc thắng của cái mới trên cái cũ lại là cái dụng ý chính của tôi (như tôi đã nói trong bài trả lời thứ nhất : có cảm tình với cái mới, khinh ghét cái cũ vì tôi thấy sự thực là cái mới hơn cái cũ). Sao ông lại cứ cho Loan đắc thắng và luôn luôn bắt tôi nghĩ những cái mà tôi không nghĩ, bắt tôi không nghĩ

— Bác giờ làm, trong hiệu để bánh ngọt thì chả ở đây bán lại còn ở chỗ khác hay sao.

— Bác gần lắm ! bánh buôn về bán cũng được chứ sao. Hai chữ « làm và » vòi ích.

nhiều cái mà tôi nghĩ. Giá ông biến thành ra tôi thì có phải tiện hơn không.

Những câu phê bình Đ. T. của ông Trương Thủ và ông Thái Phủ tôi cho là đúng lý lắm. Chính tôi muốn tuyên cáo moi cũ không thể đi đôi được, cần phải đoạn tuyệt, cần phải hoàn toàn theo moi, công bố sự phá sản của gia-dinh cũ, phác họa một tương lai rực rỡ (theo moi), giải quyết được một vấn đề xã-hội hiện thời (bỏ cũ, theo moi) như lời đã tuyên bố lần trước. Ông bắt tôi nhận những lời khen đó, thì tôi xin nhận, tuy tôi tự xét chưa xứng đáng.

Vậy tôi dụng ý thế nào, người ta hiểu tôi như vậy. Chỉ có ông không hiểu tôi : ông cho Loan đắc thắng là làm, ông cứ nhất định đòi nghĩ thay tôi là làm nữa. Ai lại oái oăm thế bao giờ.

Ông lại viết :

« Ông không viết Đ. T. để chỉ cách thoát ly cho các nàng dâu mới. Thế mà ông Trương Thủ lại bảo ông hãy cho thanh niên còn lưỡng lự một phương pháp xác định : hoàn toàn theo moi ».

Lý luận câu này na ná như lý luận cõng ngỗng của ông N. C. Hoan. Hai câu không có một tí liên lạc gì với nhau.

Người thợ sơn cặn thị dâng tri.

(DEUTSCHE ILLUSTRIERTE)

Phương pháp xác định : hoàn toàn theo moi đâu có phải là cách thoát ly cho các cô nàng dâu (xin ông đọc kỹ lại câu của Trương Thủ và câu của ông). (1)

Ông Quốc Lang, tôi sẵn lòng để ông bê và công kích truyện của tôi, mãi mãi cũng được. Tôi chỉ xin ông đừng bắt tôi bảo giùm có phải thế không. Đến lúc tôi bảo ông, ông lại không tin. Xin ông cũng đừng cứ tự tiện cho tôi nghĩ những cái tôi không nghĩ, rồi viết cả một bài dài để công kích những ý nghĩ tưởng tượng ấy.

Nhất Linh

QUỐC KHOAI LANG

ÔNG Quốc Lang viết văn trong một tờ báo văn chương lầm chữ nợ với chữ kia, ý nợ với ý kia. « Bây giờ thanh niên một phương pháp xác định : hoàn toàn theo moi » làm ra « chỉ cách thoát ly cho các nàng dâu », làm « Đoạn tuyệt » với « cách đoạn tuyệt », v.v...

Những câu cùng một nghĩa ông lại cho là khác nghĩa nhau. Nhất Linh viết : « Chỉ cốt tả những cái khổ mà một người nàng dâu mới phải gặp khi chung sống với những người cũ ». Ông cãi : « Dụng ý của ông chỉ có thể thôi thi làm sao Đoạn Tuyệt lại cho người ta hiểu khác ? Người ta hiểu rằng Đoạn Tuyệt là cuộc xung đột của mới và cũ, v.v... » Ông Quốc Lang chịu khó đọc lại cẩn-thận hai câu đó. Hay là để tôi giảng nghĩa hộ cho ông Quốc Lang khỏi mệt óc : tả những cái khổ của một người nàng dâu mới phải gặp khi chung sống với những người cũ, chính là tả cuộc xung đột của mới với cũ. Người ta có hiểu khác bao giờ đâu.

Đối với một nhà viết báo văn học mà chưa hiểu nghĩa một câu tầm thường, tôi phải lấy một thí dụ để giảng giải cho mau hiểu. Nhất Linh viết : Ông D. B. Trac khen ông Nguyễn Công

1.) Xin giảng nghĩa đề ông Q. L. hiểu câu của Trương Thủ : hoàn toàn theo moi là một phương pháp xác định (vì có dấu chấm :) , chứ không phải là chỉ cho thanh-niên những cách, những phương pháp để họ hoàn toàn theo moi.

PHIL-YEN
GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp
PHÚC - LONG
43 RUE DES GRAINES/HANOÏ

KHUE PUBLIS STUDIO

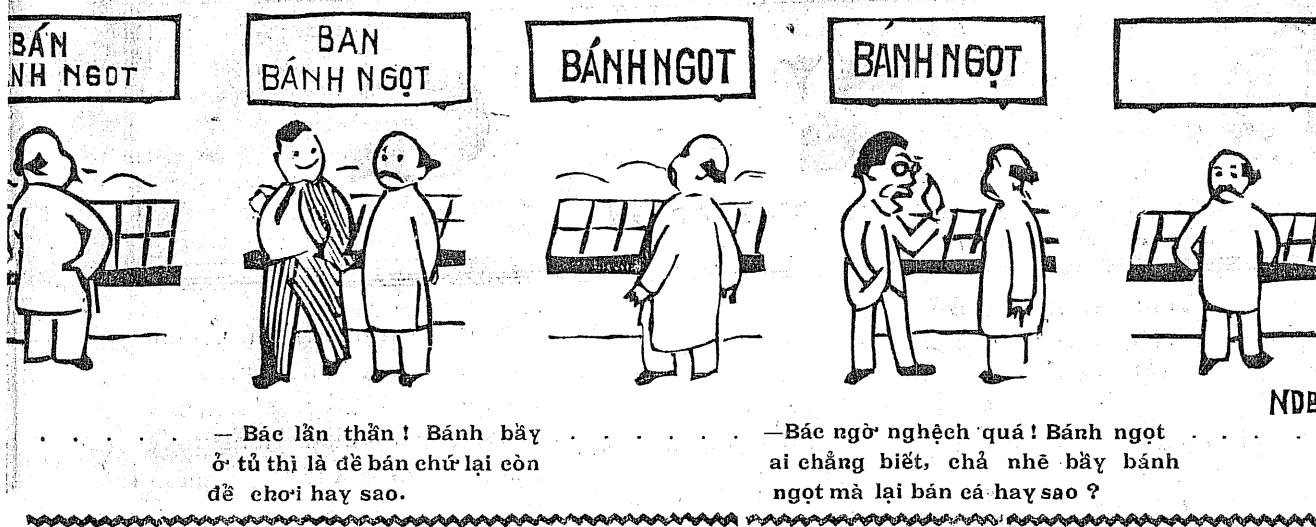
Các bà đau ti

Nếu các bà thấy trong người rู้ rực, dạ dưới da đen khói khi lăn cá máu, cá mủ, hẳn các bà đã biết bị một trong bốn
1º) HƯ TRẺ TỬ-CUNG — Kinh nguyệt không đều lâu ngày tử-cung và 2º) NỘI THƯƠNG TỬ-CUNG — Lúc sinh đẻ trắc trở làm cho não động 3º) NHIỄM ĐỘC TỬ-CUNG — Khi thấy kính, vỉ băng bó không cho hở hết, 4º) NGOẠI THƯƠNG TỬ-CUNG — Trong khi giao hợp, bị gộc độc Các bà dùng nhiều thuốc rồi mà không khỏi. — Nay muốn rõ căn bệnh

« BÁ-ĐÁ SƠN-QUÂN TẤN » của chúng tôi, là thi không sai một. Qui bà sẽ ngạc nhiên, với số tiền rất ít mà qui bà sẽ được

Giá thuốc BÁ-ĐÁ SƠN-QUÂN TẤN : Hộp lớn (10

Nhà thuốc VÔ-VĂN-VĂN Th
Chi-cục HAIPHONG :
103, Bd Bonnal,
Tél. 248
Thị-trấn NAMDINH :
Tổng đại-lý NAMDINH :
Thị-thị-Đường,
296, Rue Paul-Bert

Hoan. Ông Quốc Lang cãi : Ông Nhất Linh viết thế, sao người ta
lại hiểu khác, sao người ta lại bảo
ông Nhất Linh viết : ông Nguyễn
công Hoan được ông D.B.Trạc
ca tụng.

Ông Quốc Lang viết : Có bút
chiến mới có tiền bộ. Tôi cũng
nghĩ như ông: nhờ cái thí dụ trên
kia, ông đã hiểu đúng được hai
câu văn. Đó là một sự tiến bộ
trong thấy. Nhưng phải cái hơi
mất thì giờ, mà không ích lợi
cho ai, trừ ông ra.

Ông Quốc-Lang đào bới truyện
Đoạn Tuyệt như một người hì
hục quốc khoai lang. Nếu ông
thấy bỏ thi cứ việc đào, nhưng
xin đừng lầm khoai với hòn sỏi.
Nếu lầm thế thì không những
viết văn không nổi mà có về làm
người quốc khoai lang cũng
không được nữa.

NHẤT LINH

TỰ VỊ NHÂN VẬT

VŨ-VĂN-AN

Câu trả lời giải :

Thủy-tinh tân thời, đã
từng dùng suối rượu để
lấy lòng cô dân, nhưng vô
hiệu, vì Sơn-tinh Lục đã
dâng cao núi lòng trước
rồi... D.T.H.

Có truyện gì kín không
nên nói với ông này, vì ông
ta hay « hờ ».

Nguyễn-tiến-Lợi, Hanoi

PHAN-THI-NGA

Câu trả lời giải :

Có cô báu đỡ trống không
Cô đi lấy chồng, bao vân đầy
trang.

Nguyễn-tiến-Lợi, Hanoi

Tập thể-thao bằng miệng
rất giỏi, còn chân, tay
mình thì không rõ.

Thái-bá-Lộc

tử-cung !!!

nó chịu, khi hư ra dầm đìa, có khi vàng, khi trắng,
g bốn chứng đau tử-cung :

ing và hai sợi giây chằng yêu nén tử-cung sa).

lo động tử-cung, tử-cung có vết mờ sinh bệnh).

ở hố, nên hơi độc máu xấu nhiễm vào tử-cung làm cho tử-cung sưng)

sc đặc bệnh phong-tinh truyền nhiễm).

án bệnh, và muốn căn bệnh mau khỏi, nên hỏi mua thuốc :

đi, li thuốc phát minh trị bệnh tử-cung và khí hư, trăm người dùng

được lành mạnh và sẽ có thai nghén chắc chắn sau khi khỏi bệnh.

ón (10 gói) 1\$00 — Hộp nhỏ (5 gói) 0\$50

N.Thi daumot (Namky)

Tổng đại lý HAIDUONG

Tài-Lương

17, rue Maréchal Foch

Chi-cục HANOI.

86, Rue du Coton

Tel 98

NHỚ BÓNG NGÀY QUÀ

Tặng Nguyễn-gia-Trí

Hôm nay, ngắm giáng mây chiều tản,
Quên nỗi gian lao chốn thị-thành,
Nhớ lại lời em tha thiết dặn ;
« Anh về, đừng phụ bạn non xanh ! »

Buổi ấy, đưa nhau tới đỉnh đèo,
Ca hồn ly biệt, suối buồn reo,
Than dài trong gió, hàng lau ngả
Như luyến chào ta dưới bóng chiều...

Vén tà áo tím, men bờ suối,
Em nhẹ nghiêng mình đón nước trời,
Vóc nước trong lòng tay trắng muốt,
Mời ta, nũng nịu áp ngang môi...

Môi khô, em tưới, nở hoa cười,
Tưới cả lòng ta trở lại tươi...
Nhưng suối yêu đương hòa với lệ,
Vì giờ đã đánh lúc chia phôi...

Giấu nét buồn thương, vội xuống ngàn...
Gió rùng theo khóc giấc mơ tan !
Ánh chiều lác đác rơi đường vắng,
— Nỗi bật trên mây, bóng áo chàm...

Minh | Tước

N.D.C.

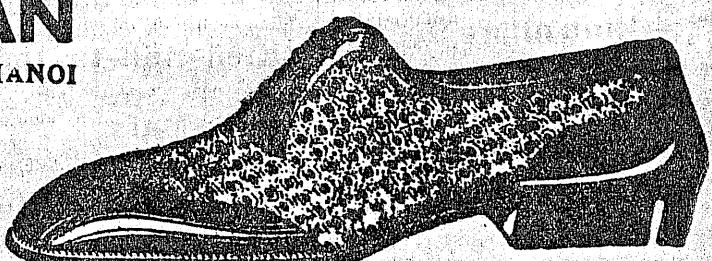
Giày kiều mới mùa bức 1935 bằng vải « Thông Hồi »
đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải
thường — Cố trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu

VAN-TOAN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO, HANOI

có nhiều kiều khác nhau rất đẹp và là mắt
chưa đầu cỏ. Có catalogues gửi đi các tỉnh

giá mỗi đôi từ : 3\$50 trở lên

SƠN

TRUYEN DAI cua NHAT-LINH

(Tiếp theo)

XE ngựa rời đường cái đi rẽ vào một con đường rỗng đất đỏ, hai bên trồng toàn long-não. Sau những chùm lá rung động, thấp thoáng bức tường trắng bao bọc quanh nhà. Sơn vui vẻ luôn tay bóp coi xe ngựa, báo hiệu cho người nhà biết. Nghe tiếng mòi công, Sơn ghi cương ngựa lại. Hiệp xuống ngựa chạy lại đỡ Thanh. Nàng vịn vào vai chồng lè lùng nhảy xuống đất, rồi mỉm cười cầm mũ đội lên đầu chồng. Nàng ngừng mặt nhìn ngang nhìn ngửa, hai con mắt nàng mỏ to lộ vẻ sung sướng ngày thơ như mắt trẻ con. Con đường dưới bóng cây như thiên hoa mà hồng ba người đi đến đâu làm mắt đến đấy. Hiệp mê man không để ý đến mấy người nhà quê nép mình bên vệ đường, ngả nón chào. Thấy hai đứa cháu ở trong nhà chạy ra reo: « Chú Tham đã về » rồi đứng lại ngoái nhìn Thanh, Hiệp nói:

— Thủy và Trúc không chào thím đi.

Thanh không ngờ lại có một cô dâu về nhà chồng một cách tự nhiên như nàng. Nàng thấy ngay vẻ thân mật, và tưởng mình là chủ nhà này đã từ lâu lắm. Đời đối với nàng trong phút đó giản-dị một cách lạ thường. Nàng cúi xuống hôn môi đứa cháu một cái, rồi giặt tay chúng, nhẹ nhàng bước theo chồng.

Qua khôi công, nàng có cái cảm tưởng rằng trời bỗng nắng to hơn; ánh sáng phản chiếu ở một cái sân gạch rộng thênh thang khiến nàng phải nhíu mắt lại cho khỏi chói. Mấy con chim bồ-câu đương ăn, thấy tiếng động vút bay lên làm tỏa ra trên nong thóc một đám bụi đục lò, gió thổi tan ngay.

Hiệp đứng lại ngắm nghĩa cái ô tô màu xanh để ở dưới gốc cây hoàng lan. Ánh sáng chiếu vào làm nẩy những ngôi sao sáng trên nền sơn và trên những gọng kẽm bóng loáng. Sơn nhìn chú và sung sướng khi thấy chú ngắm mãi cái ô tô vỏ bắng lồng.

Thanh vẫn giặt theo hai đứa cháu, bước lên thăm nhà. Nàng vào cái buồng khách cực kỳ sang trọng một

Tóm tắt kỳ trước
Hiệp, một ông tham nghỉ trả hận và chủ đòn điền, lấy Thanh, một thiếu nữ giàn rồi dài các nhung tâm tính phóng đãng. Hiệp đưa Thanh về đòn điền của mình để mong cùng Thanh sống những ngày ái ám đầy đủ...

đây, trông buồn tẻ, lạnh lẽo hết sức.

Nói đến hai chữ lạnh lẽo, chàng nghĩ ngay đến cái hơi nóng của hai bàn tay áp vào nhau.

— Mọi lần, chỗ này dùng để chữa thóe. Bộ đồ này, anh moi mua về được mươi hôm. Cứ đặt bùa vào đây, hôm nào thư thả, em bày biện lại, tùy ý em muốn...

Hiệp nắm tay Thanh, kéo dậy:

— Bây giờ lên xem buồng ngủ của chúng ta.

Lúc lên thang gác, sau khi quay lại nhìn không thấy ai theo sau, Hiệp gio tay quàng vai vợ và đặt một cái hôn nhẹ lên má. Tuy đã biết quãng đời quá khứ của Thanh, chàng vẫn coi Thanh như một cô gái trong sạch, trong sạch riêng đối với chàng; chàng hôn Thanh như hôn một người vợ mới cưới, vừa kính vừa yêu. Chàng sung sướng tự nhủ:

— Nếu cái tình của ta đối với Thanh cứ được như thế này mãi. Khi nhận lấy Thanh làm vợ,

trong một cái buồng ngủ lại bến lèn như vậy. Nàng cũng ngượng nghịu và nắm lấy tay Hiệp một cách vung vê. Bỗng nàng hiều. Nàng thấy rõ những ý nghĩ của Hiệp về nàng lúc đó. Nàng cảm động yên lặng nhìn chồng hắng hai con mắt mờ to, đã bắt đầu ướt lệ. Nàng thở dài ngẫm nghĩ :

— Có thể như thế được mãi không? Hiệp ngạc nhiên nói:

— Em khóc đấy à, em Thanh? Thanh chớp mắt thật nhanh rồi lắc đầu :

— Không, không sao, em khóc vui đấy, đùa anh một tí thôi.

Hiệp mỉm cười vuốt má vợ :

— Nhưng đừng khóc quá lại hóa khóc thật đấy.

Chàng ngày người nhìn vào cái gương tủ đứng; bóng Thanh in vào tấm gương trong với con mắt đen và đôi má hồng tươi; chàng trông như cái hình ảnh hoạt động của hạnh phúc của chàng :

— Nhìn bóng em trong gương, anh tưởng tượng như nhìn thấy em lần đầu tiên.

Thanh mỉm cười và lắng lờ ngắm bóng mình. Nàng cũng nhận thấy nàng đẹp, và nụ cười của nàng có duyên. Nàng gio tay xõa lại mái tóc; mấy ngón tay mềm mại lùa vào trong tóc đen đã trắng lại trắng hơn. Trên cổ tay tròn trĩnh, chiếc vòng bạch ngọc Hiệp vừa mua tặng nàng hôm trước, nàng thấy trong và mát như nước mưa.

Nghe tiếng động dưới vườn, Hiệp chạy ra sân gác. Thanh cũng ra theo. Xã Mich, một người đầy tớ của Hiệp đương phát râu gǎng, thấy Hiệp với đắt dao và chắp tay vái;

— Bẩm quan.

Xã Mich nhìn Thanh và cúi đầu :

— Bẩm bà lớn.

Thanh lấy tay che miệng cố giữ cho khỏi bật cười. Nàng nhìn thẳng bé con tròn tròn, đầu chocab bài phím xanh lòm, đứng yên như tượng, hai tay ôm một cái bụng to và xe xuống như quả dưa hấu. Thằng bé chớp mắt để đuổi những con ruồi bám trên vành mắt toét, và hấp háy nhìn lên bao lòn gác.

Thanh chỉ tay nói khôi-hài khẽ với Hiệp :

hơn, nhẹ nhàng hơn, mềm mại lượn vòng ra cửa, rồi lẩn vào ánh nắng. Xa xa có tiếng chim gáy trong rừng.

Thanh lim dim mắt lại, thở dài một cái rất nhẹ: bỗng nàng giật mình ngước mắt nhìn lên. Hiệp đứng sát vào lưng tựa ghế, cúi mặt mỉm cười, và khẽ đặt tay vào lòng bàn tay vợ.

Chàng nhìn quanh một lượt, rồi nói: — Mọi lần, khi có công việc phải về

chàng biết rằng cái tình yêu có thể làm chàng quên được hết cả những điều xấu xa về Thanh, chàng chỉ coi Thanh như một người yêu chàng và chàng cũng hết tâm hồn yêu lại.

Có lẽ vì tại có tư-tưởng ấy, nên những cử chỉ của Hiệp có vẻ rút rát, khiến Thanh cũng phải lấy làm lạ. Nàng không ngờ một người có tiếng là chơi bời đúng riêng với nàng

buốt tức ra nhiều mủ, có khi lẩn cá

thuốc số 3 — kinh niêm: tiêu tiện thông

có vẫn, ít mủ hoặc sảng ra một vài nhọt dùng thuốc số 7.

chữa rứt nọc: khi ráo mủ, nước tiểu

có mảng rớt, quy đầu

ra rái già hoặc buồn ngứa trong ống tiêu,

đang thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thuốc lậu đều giá

0\$60 một hộp. — Khi khởi lậu mà nước tiểu khi trong khi đục hoặc đau lưng mỏi xương, hoặc gi-tinh móng-tinh thì dùng.

« Kiên-tinh-tu-thân hoàn »

mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai: Lèn mun ở quy đầu, phát

hạch (soái), hoặc lỗ toét

khắp minh mọc mao-gà, hoa-khế rát gần rất thịt

buốt tức, tiêu tiện như thường, vẫn êm ái mà ra nhiều mủ giống như người có nhiều khí hư, thỉnh thoảng thấy hơi tức và nóng ở cửa mình. Đề quá trùng ăn vào tử cung, buồng trứng, thi nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hút độc trừ khí hư số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hôm) Hanoi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tinh,

Nhận chữa khoán — Có phòng thuỷ rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, đan, hoàn, tán

chữa các bệnh người lớn trẻ con. — Đại-lý: Sinh-Huy Dược-diếm 59 Rue de la gare Vinh

— Thằng bé con có chửa, mìn a.
Xã Mịch thấy Thanh chỉ con mìn,
thì quay lại ngắm con và mỉm cười
nói có vẻ khoe khoang :

— Bầm, cháu lớn đấy a. Cháu
ngon lắm... Kià ! Còn không lạy bà
lớn đì, rồi bà lớn cho xu...

Hiệp vứt xuống cạnh đứa bé một
hào bạc :

— Nay cho bố con anh Xã đem
về mua rượu uống.

Rồi chàng đứng sát lại gần Thanh.

Mùi nước hoa thơm bay ở tóc, ở áo
Thanh ra đượm không khi bao bọc
hai người. Hiệp nói :

— Suối nắng êm lá.

Thanh bảo chồng nhìn về phía hai
cái nhà tranh nát, lụp sụp cạnh hồ :

— Chuồng lợn sao lại làm ở chỗ
kia, đâu gió ?

Hiệp cười :

— Chuồng lợn đâu ! Nhà người
ta đấy. Thằng hai Xích vừa mới
chết, bây giờ vợ nó và mấy đứa con
ở đấy... Những đêm sáng trời, người
ta vẫn trông thấy ma hiện lên.

Thanh rùng mình :

— Anh làm em hết hồn. Thật thế
à, anh ?

— Không, anh nói đâu đấy.

Hiệp cúi xuống gọi Xã Mịch :

— Mai anh bảo mẹ con hai Xích
về phía nhà, tầm mà ở. Còn hai cái
nhà kia thì anh rõ ngay đi cho tôi.

Thanh chống tay lên bao lợn, đưa
mắt nhìn theo những chòm cây nối
tiếp nhau quanh co dưới thung lũng
như để đánh dấu một giòng sông sâu
lượn khúc. Mùa xanh đèn của những
chòm cây nỗi bật lên trên sườn các
đồi cỏ vàng nuột dưới nắng thu.

Trên cao, mây đám mây lo lắng,
bay từ từ. Thỉnh thoảng một làn gió
nhẹ ở quang rộng thổi vào làm lá
mấy cây thông ở đầu trái lấp lánh
như những chiếc (—) vàng rực
thoảng qua mặt Thanh đưa phô phất
máy sợi tóc rũ lơ thơ bên má. Thanh
mê man nói :

(xem tiếp trang 14)

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

XX — CON CHIM XANH

(Tiếp theo)

XE hơi băng băng chạy
trên mặt đường nhựa
bóng loáng. Qua hàng
Bún, rẽ lên đường Yên-phụ, xuống đường
Cổ ngự, trở lại đường Quan thánh, rẽ
sang hàng Cót, hàng Bông, cửa Nam, qua
ga rồi cứ thế chạy thẳng mãi. Mỗi lúc
Phong một mồm thêm tốc lực như người
đi đâu có việc rất cần.

Thực ra thi Phong không nhất định đi
đâu, và cũng không có việc gì khẩn-cấp.
Đó chỉ là một phép lạ lùng anh dùng để
bắt tri phải xuy nghĩ mau-chóng. ái cảm
giác được đưa đi rất nhanh trong không
khí, cùng những tiếng máy chạy, tiếng gió
vun vút bên tai, làm kích động tinh-thần
xét đoán của anh. Khi có thời-giờ trầm
ngâm về một vấn đề gì, thi Phong ngồi
nhà, khóa kín cửa lại, suốt ngày không
nhúc-nhích và không nói nửa lời. Khi
cần phải nghĩ mau, gấp, thi anh dục
để trí thông minh của anh bằng cách
ngồi nghĩ trên xe hơi chạy nhanh: Bộ
máy suy tưởng của anh sẽ theo sức nhanh
của xe hơi mà hoạt động.

— Ta hẹn cho ta từ bảy giờ đến bảy giờ
sáng, sự bí-mật này phải giải ra.

Sự « bí-mật » không phải là vụ án
mạng trường Đại-học nữa. Vì hung thủ
hiện đã bị bắt, và bao nhiêu đầu mối
lại nhiên gó tung ra. Bảy giờ thi những
ân tình rắc rối, những thủ đoạn giao
quyết, cho đến lai lịch bọn thủ phạm,
nguyên ủy vụ ám sát anh đều thấy cả, mà
thấy một cách rất rõ ràng.

Cả câu truyện kỳ bí rắc rối kia, bảy giờ
khi ôn lại, anh chỉ thấy thu nhỏ trong
khuôn khổ của một việc rất thường, một
tin thường đăng trên báo :

Người sinh viên trường thuốc Trần
thể Đoàn, cách đây ba năm, nhân một
tuộc nghỉ mát trên Chapa, tinh cờ mua
được của một người Thủ ở đó năm bộ
sách thuốc. Đoàn đem về, chủ ý tra cứu về
y học cổ, và trong năm bộ sách kia chỉ
có giá trị của một mỏ tài liệu thôi. Không
ngờ đọc kỹ, Đoàn mới tìm ra được một
diễn khác lạ : Sách ấy là một thứ sách
viết, cũng chia ra từng mục, từng liết nói
về y lý, được tính và bình thề, bình
căn như mọi sách khảo cứu về môn học
này; nhưng trong các đoạn văn, thỉnh thoảng
lại có một chữ viết thiếu nét, hoặc
một cái dấu câu đánh lạc chỗ, hoặc một
chữ lối viết khác những chữ thường. Đoàn
đánh dấu lấy các chữ lạ ấy, chép riêng
ra một chỗ rồi ghép từng câu, từng đoạn
thành một bản di chúc chỉ lối chôn một kho
của rất lớn ở vùng thượng du. Công việc
ấy mất hơn hai năm trời. Đoàn định thi y
khoa bác sĩ xong sẽ đem bộ sách ấy và
tüm kho của nó cho chính phủ biết: Nếu
kết quả đúng như lời trong tờ di chúc
thì một nửa phần của kia thuộc về chính
phủ, còn một nửa thuộc về tay Đoàn.
Cái mộng tưởng sang du học các nước,
mỗi viễn khao-cứu, nghĩa là cái hy vọng tha
thiết nhất trong đời một người ham học,
lúc đó sẽ thành sự thực. Đề đâu việc người

Thổ bán năm pho sách lại có một người
khác biết, người ấy là Lương Hữu, một
đu học sinh ở Pháp trở về. Lương Hữu
bên dò hỏi và cũng đoán biết cái giá trị
phi thường của năm pho sách kia xui dực
người Thủ Nùng Du đòi lại, viện lẽ
rằng đó là của báu của nhà Nùng Du,
nhưng Đoàn không chịu. Vì thế, chúng
mới tính cách đe dọa Đoàn. Lương Hữu
là một người rất khôn khéo: hắn chỉ là
một người bầy mưu cho bọn Nùng Du theo
và ẩn một nơi làm việc trong bóng tối.
Đoàn vẫn cương quyết và hết sức đe phòng.
Cho đến ngày Đoàn thi xong, bọn kia biết là nếu không
chiếm đoạt ngay, thì cái di-chúc trong
năm pho sách sẽ công bố lên và lúc đó
sẽ là thuộc về Đoàn và chính phủ. Cái óc
khôn ngoan, giao quyết của Lương Hữu
bỗng rã một kẽ. Hắn bàn với bọn kia
rằng chỉ còn cách trừ ngay Đoàn đi
mà không để cho ai ngờ đến án mạng.
Cái công việc khó khăn ấy, không phải bắt
cứ người làm nổi; Lương Hữu bèn nhận
lấy nghe được một phương pháp thần diệu
rồi chính hắn đã lén vào trường Cao-
đẳng và chính hắn dùng cái máy ảnh bắn
kim tiêm thuốc độc, giết Đoàn một cách rất
nhẹ nhàng yên lặng giữa lúc phát băng.

Giết xong Đoàn, là xong một phần thứ
nhất trong kế hoạch của chúng. Chủ-Du
tức là Nùng Du và Lương Hữu cùng với
máy tên đồng đẳng nêu định bắt cóc Lý
tuyệt Loan để tra khảo lấy năm bộ sách
mà chúng biết rằng hiện ở trong tay cô. Mưu
kế đã chúng sắp đặt sẵn sàng và việc bắt
cóc của chúng sẽ êm ái như việc giết Đoàn,
vì có tên Đan làm tay trong cho chúng.
Những việc ngầm ngầm đó, sau này chúng
biết sẽ vỡ lở ra, nhưng chúng lại biết rằng
đến lúc khám phá ra thì chúng đã chiếm
được kho của và sẽ có cách tẩu tán được.

Chúng cứ việc ung dung mà hành động
theo phương lược rất chắc chắn của
Lương Hữu và quyết thế nào việc cũng
thành. Không ngờ có Lê Phong đó. Lê
Phong đoán được cái chết của bác sĩ Đoàn,
tố cáo những mưu kế của chúng trên
mặt báo. Tuy Phong chưa biết rõ ngay
sao huyệt của chúng, và trong bài tường
thuật, Phong chưa biết thủ phạm là ai,
song cuộc điều tra của anh có thể hại
chúng được. Đối với Phong, Lương Hữu
chỉ có một cách: là trừ người phỏng
viên trưởng ngại ấy đi.

Trong lúc tinh vi việc vội vàng, Phong
không biết rằng chúng vẫn đe phòng và
vẫn có ý đợi anh trong tiệm hút Mã-mây
là nơi chúng tạm dừng làm sào huyệt. Vì
thế mà bọn người của anh phải đến bị
chúng bắt và rồi anh cũng suýt bị hại,
nếu không nhờ ở một sự tình cờ... Sự
tình cờ đó là một điều bí-mật mà anh
chưa thể hiểu rõ được.

Tại sao cái kim tiêm trong máy ảnh của
Lương Hữu lại không có thuốc độc? Tại
sao một người tinh viে chu đáo như
Lương Hữu lại có thể sơ xuất được đến
thế?... Và tại sao Mai Hương, người
thiếu nữ kỳ-dị, đã biết anh thoát khỏi
cái nạn ghê gớm mà không tim cách gì
đối phó với anh? Tại sao? Tại sao trong
bọn gian ác kia, mọi người đã bị bắt cả,
Mai Hương vẫn ở ngoài vòng vây hành

động một cách táo tợn và tinh quái, hình
như không sợ ai và tin rằng không ai làm
gi được mình?

Bao nhiêu câu đó cùng hồn đậm trong
trí Lê Phong, mà câu hỏi quan hệ nhất,
khó giải nhất là Mai Hương là ai? là
người thế nào?

Những việc khác, những hổ hoach, việc
hành động của hung thủ và bao nhiêu
tường hợp kỳ dị gây nên bởi bọn Lương
Hữu, đến bây giờ Phong không thấy một
chút quan trọng gì nữa. Phong coi như một
việc rất thường, rất giản dị như một bài
tính đã có sẵn lời giải. Anh không thấy cái
thú như mọi lần khi trí thông minh của
mình đã khám phá ra một việc lạ... Không,
cả vụ án mạng trường cao-đẳng, đến bây
giờ thực không có nghĩa gì nếu so sánh với
diều bí-mật dày đặc nhất: là Mai-Hương;
Mai-Hương với cái dáng yêu kiều, với bao
vẻ tinh nhanh, với bao cử chỉ lè lung đã
làm cho anh chú ý, anh ngạc nhiên ngay
từ phút thứ nhất gặp ở trường cao-đẳng.

Phong không thể nào thấy cái liên lạc
của cô ta trong vụ này được. Mà điều là
nhất là trong vụ này, anh chỉ gặp có cô,
lúc nào cũng chỉ thấy cô hiện ra, hoặc đê
lừa anh, hoặc để trêu chọc.

Cái luận lý riêng của anh, cái trực giác
của tinh thần anh đến lúc đó hình như vẫn
không muốn nhận rằng Mai-Hương là một
« con giặc cái ». Mai-Hương không phải là kẻ
phạm tội ác, không thể là người nham
hiểm được. Thế mà bao nhiêu trường hợp
đều như cái lại anh một cách hùng hồn.

Anh ôn lại các việc xảy ra: bức thư đe
dọa anh, cuộc săn đuổi theo vết dầu xe
hoi, cái tin dữ nghe ở máy nói, cái bóng
áo hồng anh thoáng thấy lúc tìm được
tang vật giết người trong giảng đường
trường đại học, rồi lúc diện kiến, là lúc
Mai-Hương khôn khéo nhất, táo tợn nhất,
vì cô tự mình đến bịa ra một câu truyện
sợ hãi và giả vờ ngất lịm người trong tay
anh.... Mỗi lúc, người thiếu nữ một lần
lùng thám hơn lên, mỗi lúc anh một lần thấy
thêm khó hiểu... Phong tự nghĩ:

— Từ xưa tới nay, việc gì ta xét cũng
ra, cả đến việc ám sát Trần-thể Đoàn ta
cũng không coi vào đâu, duy chỉ có người
thiếu nữ này, thực là một việc khó khăn,
một điều phi thường như một sự mâu
nhiệm.... Mai-Hương! Mai-Hương là người
thế nào?

Anh bất giác lại nhớ đến những phút
rất êm đềm lòng anh như thôn thức, như
hường chiêu về cái tình cảm kỳ-dị nở sui
khiến anh thầm mến, thầm phục người
thiếu nữ tinh quái kia... Anh nhớ đến
lúc anh ôm cô ta trong tay và ghé xuong
gần tai cô hỏi băng những lời dịu dàng:

— Mai Hương em là ai? mà khô hiếu thế?

Rồi anh cũng lầm bầm nhắc lại câu
nói đó :

— Phải, Mai hương sao mà khô hiếu thế?
Phong lại nhớ rất rõ ràng rằng,
trong những phút say sưa đó, Mai
Hương chỉ là một bức nhan sắc đầm
thắm, yếu đuối, phô thắc toàn thân cho
sự bao dung của anh... Rồi đến lúc cô
mở mắt ra trông anh, tuy lộ vẻ trách
móc, ngạc nhiên, nhưng Phong cũng thấy
cả vẻ tin cần sung sướng...

(Xem tiếp trang sau)

Mời lại

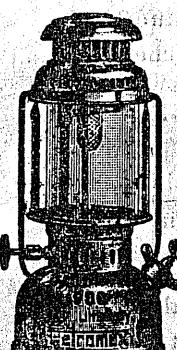
PETROMAX

N° 900. — 100 Bougies
1 lit dầu hôi đốt
đặng 26 giờ

N° 821. — 200 Bougies.
1 lit dầu hôi đốt
đặng 18 giờ

N° 826. — 300 Bougies.
1 lit dầu hôi đốt
đặng 12 giờ

DÈN MANCHON KIỂU MÓI RẤT TỐI TÂN

Giồng giõi chế tại Đức quốc — Đốt bằng dầu lửa và dầu sáp — Rất tinh xảo, rất lịch xị, rất bền
bỉ, ngọn lửa sáng sanh, chịu đựng ngoài mưa gió — Sài đèn Petromax rất được tiện tặn, ít
hao dầu — Cách đốt rất dễ dàng, không sợ chúc chắc đều gi, ai cũng có thể đốt được — Các nhà
sài đèn manchon thiện nghệ đều công nhận đèn hiệu Petromax là tốt hơn hết —

Đèn Petromax có bảo kiết luôn luôn.

Établissements DAI - ICH

CHUYÊN MÔN BÁN CÁC HIỆU ĐÈN DANH TIẾNG:
PETROMAX, SUCCES, NOEL, ASIATIC v.v. Đồ phụ tùng các hiệu đèn đều có bán đủ.

N° 29 Bd TỒNG-ĐỐC-PHƯƠNG. — CHOLON

Phong vừa mở hết chữ cho xe chạy thẳng vừa âm thầm để cho những ký ức điều ấy dù lòng. Anh không muốn nhớ đến những việc khác nữa, anh quên rằng người thiếu nữ kia mấy phút sau đã lừa anh và còn lừa anh mãi mãi, cho đến vừa rồi, cô ta cũng còn tìm cách riết cột anh bằng những lời mai mỉa.

Phong mỉm cười lấy đôi giày ra xem và đọc lại mảnh danh thiếp:

« M.H. thành thực, mừng ông Lê Phong đã thoát nạn... và kính tặng ông đôi giày này, gọi là chút kỷ niệm tình quái của một người thiếu nữ tình quái. »

Phong nói tiếp:

— Người thiếu nữ tình quái và... rất có duyên.

Lúc đó, mặt trời mọc đã lâu. Ánh sáng tưới cành chiếu xuống cảnh vật tưới cành... Phong xem đồng hồ tay rồi quay xe trở về, trong lòng khoan khoái, nhẹ nhàng, nhưng điều bí mật về Mai Hương đến lúc đó vẫn chưa khám phá được.

Hình như đã có lời tiên định cho ta rằng, trong việc này Mai Hương là con chim xanh, mà con chim xanh muốn để cho người ta trông thấy lúc nào nên lúc ấy, khó lòng mà đuổi bắt được, dẫu người đuổi bắt là Lê Phong.. Chính Mai Hương đã chẳng báo trước cho ta biết rằng ta không thể tìm được thấy cô, không bao giờ gặp được cô, trừ ra khi cô cố gắng để cho người ta tìm thấy. Nhưng không hề gì. Bây giờ chỉ còn hai ta, cô em không trước thì sau, thế nào ta cũng dò ra được tung tích.

•

Đến Hanoi, Phong vào một phòng cắt tóc để cao mặt và trút nốt những dấu vết cải trang, đoán vào một hiệu cà phê ăn tiệm 'âm', nhân tiện đánh điện thoại về Thôi Thể dặn dò mấy điều. Sau cùng anh lên xe hơi đi về phố hàng Đãy.

Đến hàng Đãy, theo địa chỉ ở tấm danh thiếp của Mai Hương, Phong đỗ xe trước một nhà tây lớn số 144bis, nhưng đó lại là nhà một họ sĩ quan người Pháp. Phong hỏi thì người bồi ở đó trả lời chủ hàn mới don đến được hơn một tháng nay.

Phong hỏi mấy nhà ở gần, mới biết bốn, năm tháng trước, hai cha con một người Saigon có ở nhà này, nhưng bây giờ đã dọn đi nơi khác. Phong hỏi dọn đi đâu thì không ai biết hết.

Anh tự nghĩ:

— Người Saigon kia tức là người cha đỡ đầu cho Mai Hương.. Nhưng ta cũng ngốc, dù tin ở một cái địa chỉ vú vo ở tấm danh thiếp kia thì có gì là chắc chắn? Tìm, ta phải cố công tìm!

Rồi xuất từ bảy giờ đến chín giờ sáng hôm đó, anh phỏng xe hơi đi khắp Hà-Nội, hỏi trường trung học Albert Sarraut là chỗ cô ta học ngày trước, hỏi những người quen thuộc, anh lại tìm cách hỏi cả sở bưu-điện xem người gửi việc thư tin có biết địa chỉ của Mai Hương không. Nhưng vô ích. Mai Hương, quả như lời anh nói, là một con chim xanh, một con chim xanh bí mật không biết đã bay đi tới tận phương nào!

Phong dành hoãn cuộc săn đuổi lại. Anh tự nhủ rằng trời đất này cũng không đủ rộng để anh mất tăm vết giai nhân. Thế nào, rồi cũng có một ngày kia anh gặp cô, và thế nào rồi những sự kỳ diệu mang theo, anh cũng sẽ hiểu được hết.

Tuy thế, Phong cũng không khỏi bất mãn; trong trí lại nảy ra một vài điều ngờ vực nữa làm cho anh khó chịu hơn lên. Anh thông thả rẽ xe về phía gian nhà riêng của anh thuê ở phố Huế, tâm trạng mỗi lúc một thêm phiền muộn và nét mặt anh muốn che tươi tỉnh, mỗi lúc một thêm rõ những nét băn khoăn.

Phong đỗ xe trước nhà, khóa máy lại, uể oải bước vào cổng, uể oải lên gác, uể oải lấy chìa khóa mở cửa rồi uể oải bước vào căn phòng lạnh lẽo hinh như sẵn sàng để đón tiếp sự thất vọng của anh. Căn phòng này chia làm hai phần: trong là chỗ nghỉ ngoi, ngoài là chỗ làm việc.

Bỗng nhiên anh đứng lặng người ra, một cảm tượng cực kỳ quái lạ hiện ở trước mắt anh. Phong không ngờ, nên không tin rằng đó là sự thực được.

Sau bàn giấy của Phong, một người con gái đang ngồi đọc một cuốn sách. Cô ta đọc ra chiều chăm chú lắm, đến nỗi tiếng động khi mở cửa và tiếng kêu ngạc nhiên của Lê Phong cũng không làm cô ta ngừng đầu lên.

XXI. — MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

— Mai Hương! Ô! Mai Hương vào đây! Phong nhắc lại câu đó hai, ba lần, người thiếu nữ mới hé miệng cười trông lên. Rồi một lát mới nói:

— Vâng, Mai Hương đợi ông ở đây đã lâu!

Phong vẫn như người trong giấc mộng.

— Cô vào đây? Cô vào được đây à?

Thì Mai-Hương lại mỉm cười:

— Vâng. Chúng có rất rõ ràng: tôi

ngồi đây tức là tôi đã vào đây, có gì lạ.

— Nhưng cô vào lối nào mới được chứ?

— Thế ông vào lối nào?

— Còn lối nào... Cửa tôi khóa kia mà!

Mai Hương cất tiếng cười:

— Cửa khóa thì mở bằng chìa...

— Mà chìa khóa...

— Chìa khóa đây, chẳng biết có phải sự tình cờ hay không, mà tôi cũng đặt thô đánh cho một cái chìa khóa giống cái của ông như đúc.

Phong thấy những câu trả lời ranh mãnh với cái dáng ngạo nghê của cô ta thì lại nhớ đến những cử chỉ của cô từ trước. Anh chau mày lại hỏi nữa:

— Nhưng sao cô được vào nhà tôi? Cô vào đây có ý gì?

Mai-Hương thông thả đáp:

— Trước hết, hai tiếng «lén vào» ông dùng không được đúng lắm, vì tôi có lén đâu. Tôi mở cửa. Tôi vào. Rồi tôi ngồi đây đợi ông. Có thể thôi.

Phong đã thấy khó chịu:

— Nhưng sao cô lại vào nhà tôi?

— Vì tôi muốn giữ lời hứa với ông.

— Cô hứa gì với tôi?

— Ông chóng quên thực. Tôi hứa rằng nếu tôi không muốn cho ông tìm được tôi, thì ông không thể tìm được tôi. Trái lại cũng thế. Nay tôi muốn ông gấp tôi thì ông cũng đã gấp.

Phong càng thấy bức tức toan gắt, thi cô ta lại tiếp:

— Góm! làm gì mà ông Lê Phong dã chực nỗi giận. Ông không thể chịu được sự vui vẻ của một người con gái ư?

Rồi, vẫn giữ vẻ khoan thai nhẹ nhàng, cô gấp cuộn sách lại, nhoè thẳng vào Lê Phong:

— Mọi ông ngồi xuống đó. Lần này tôi tôi không dám «dóng kịch» nữa, và đến đây để nói với ông mấy câu truyền rát... bình thường... về cái ám mảng trường cao đẳng. Vâng, vụ ám mảng ấy đã kết liễu.

Hung thủ bị bắt cả. Sự bí-mật đã ra ngoài ánh sáng. Nhưng còn một sự bí-mật nữa (hắn ông cũng đang nghĩ thế) còn một sự bí-mật khó giải nữa, là tôi. Vậy tôi xin nói ngay để ông biết cho rằng tôi không bí-mật nữa. Cái con bé đáo để, cái con bé ranh mãnh, tinh quái, cái con nử tắc giảo quyết, thưa ông Lê Phong, thực ra chỉ là một người bạn của ông, chỉ là một người đã giúp ông thôi.

— Cô giúp tôi?

— Vâng.

— Mà về những việc gì? Ngay từ hôm

cái ám mảng xảy ra...

— Ngày từ hôm? Hôm nào? Ám mảng trường đại học mới xảy ra hôm qua... Ngày, ông xem, đến ông còn tưởng là xảy ra đã lâu rồi, và vô tình không tin rằng bao nhiêu trường hợp có thể dồn dập một cách nhanh chóng đến thế... Mà chính vì thế, nên tôi mới tìm hết cách để dục dã ông làm việc cho mau chóng hơn lên.

Phong chau mày

— Cô dục tôi?

— «Dục dã» có lẽ chỉ là một cách nói. Vì thực ra thì tôi đã được quen ông đâu, nhưng tôi đã có những cách riêng của tôi... Tôi biết rằng ông là người làm bão có tài một nhà báo có tài trình thám nữa, nhưng tôi lại biết rằng khi ông theo đuổi một việc, ông chủ trọng đến báo ông hơn là đến số mệnh của một người bị nạn. Một việc ám sát đối với ông, chỉ là một cái tin hay. Một việc ám sát ly kỳ đối với ông chỉ là một tin hay đặc biệt. Có thể thôi. Ông ào xít, ông phán đoán, ông khám phá được những việc bí mật nhất,

thế là việc của ông có kết quả rồi, báo của ông có tài liệu rồi; còn ngoài ra, một tinh mang nữa có bị nguy hiểm hay không, ông không cần để ý đến lắm. Tôi không trách ai, nhưng tôi tưởng người ta có thể vừa là phóng viên lại vừa là người trù kẽ gian ác được...

Nhưng một lát, Mai Hương lại tiếp:

— Khi thấy ông nói truyện với bác-sĩ Trần thê Đoàn sáng hôm qua, tôi đã biết ngay là sắp có sự lạ. Tôi chợt nhớ đến một việc tình cờ tôi gặp ở nhà giây thép mây hôm trước: sự tình cờ ấy là một bức điện tín đánh cho một người tên là Nùng Du ở một làng Thủ trên Chapa. Xin thứ thực rằng tôi rất có tình tò mò và thử công việc cho là thích nhất của tôi là nghe đánh điện tín. Tôi cứ nghe cũng đủ đoán ra những chữ đánh theo lối Morse, vì ngày trước tôi đã có dịp nghe quen..

Bức điện tín có mấy lời này:

Xuân sẽ cùng hạ tuyển thủ gấp đoàn

sinh giảng giữa đường.

Lúc đó, thi bức điện tín tôi coi là bức điện thường nói về truyện thể thao hay về một việc gì tương tự như thế. Duy chỉ hơi lấy làm lạ rằng sao những truyện ấy lại đánh điện lên cho một người Thủ và sao ý nghĩa lại quá mập mờ.. Song việc đó tôi quên đi. Sáng hôm qua thấy vẻ lo sợ của Trần thê Đoàn và lại nghe lầm được những mẩu truyện của ông với bác sĩ nên tôi bắt giác đem nghĩ ngay đến những

tiếng Đoàn, tiếng giảng và tiếng đường trong bức điện tin. Không cần phải tính kỹ tôi cũng nhận ngay ra đó là một bức mật thư vẫn tắt: cứ việc cách một chữ độc một chữ là thấy ngay cái câu ghê gớm: Sẽ hạ thủ Đoàn giảng đường.

«Tuy nó là một sự bí mật quá ngày thơ và rất dễ thấy, nhưng tôi lúc đó như thấy cái khếu trong trí tôi nỗi lên; tôi tự bảo tôi rằng dịp may đấy, chẳng khác gì một nhà phỏng viên gấp một truyền kịch liệt. Cái khếu đó — cái khếu kỳ quặc của thứ óc rắc rối của tôi — thưa ông Lê Phong, là sự ra truyền mao hiểm và bí mật. Rồi tự đó bắt đầu nảy ra những tia sáng, tôi phát hấn ra một thiên truyền kỳ dị, một truyền kỳ dị mà có thực và sẽ xảy ra...

«Tôi liền viết mảnh giấy để dọa ông để cho ông vừa kinh ngạc vừa bị kích thích và chú ý đến việc này một cách nhiệt thành hơn. (Lúc ấy là lúc ông đã biết những điều lo sợ của bác-sĩ Đoàn rồi, mà ông chưa chịu đi tìm cách che nhỏ cho Đoàn ngay, ông còn mãi viết bài tường thuật)

«Tôi cố ý làm thế để cho ông tức vì lời đe dọa mà hoạt động ngay, đừng chờ đợi những việc sắp đến nữa. Không dè việc sắp đến lại đến một cách bất ngờ quá. Đoàn bị giết mà không ai thấy hung thủ đâu. Đến ông và tôi là người đã biết trước rồi mà cũng không thể đoán được cách giết người quý quyết ấy. Tôi nghĩ mãi, hết sức dò xét và cũng hết sức điều tra như ông, song không thể nào biết một mảy may gì về phương pháp hành động của hung thủ.

«Vâng, tôi cũng điều tra kỹ lưỡng như ông, có lẽ lại nhanh hơn ông nữa, vì tôi là đàn bà, lại được cái khéo bắt chước và «dóng kịch» cũng khéo, nên chả có đâu là tôi không bước đến. Ở tiệm nhảy tôi là gái nhảy; ở tiệm hút, tôi là hạng đàn bà nghiên, ở ngoài phố, tôi là một người nứa đứng đàn nứa giang hồ; ở đâu cũng chang ai ngờ chi hết.

«Vì thế mà tôi dò được chỗ hẹn hò của người Thủ. Nùng Du với tên Ba Cụt và nhân thế mà biết tiệm hút Mã Mây chính là sào huyệt tạm thời của chúng. Giá tôi «trở» một chút nữa, có lẽ tôi đã là tinh nhân của Lương Hữu cũng nên.

«Trong lúc ấy thì ông vẫn ngờ tôi và chỉ theo đuổi có riêng tôi. Ông cho tôi là một con nử tặc nguy hiểm nhất. Tôi coi đó là một cái hạnh ngộ và nhân lợi dụng ngay sự ngờ vực ấy tôi tìm cách để ông cứ theo đuổi tôi mãi đi.. Về bên ông, sự nghi ngờ đó không có hại mà chỉ tiện việc cho tôi: ông sẽ vi tôi mà tìm ra sào huyệt bọn hung thủ, mà tìm ra một cách rất mau chóng, chứ không thông thả theo cái bước đi thông thả của phương pháp ông vẫn dùng xưa nay».

Mai-Hương cười bằng cả miệng cười xinh đẹp của cô. Lê Phong ngồi đối diện, tuy bộ mặt vẫn giữ vẻ nghiêm nghị, nhưng trong mắt anh lại có những tia sáng rất vui vẻ dịu dàng.. Mai-Hương nhìn anh một cách ranh mãnh rồi lại tiếp:

— Tôi thấy việc mạo hiểm của tôi vui như một tấn kịch vui; nhất là tự biết rằng chính mình đã làm cho ông Lê Phong theo được ý muốn của mình. Cứ chỉ của tôi tức là những liều thuốc kích thích đó. Bức thư đầu ở trường cao đẳng, rồi bức thư hai vứt trên đường Cống Vọng, rồi

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

ENTIEREMENT REMIS A NEUF

Changement de Propriétaire

Sa cuisine est réputée la meilleure du Tonkin.
Le Restaurant de la Paix est le rendez-vous de la bourgeoisie annamite à qui le meilleur accueil est toujours réservé.

Repas soignés à partir de 1 \$ 20
Chambres R. P. Bert 1.50
Chambres dans Pavillons et Parc Splendide,
unique à Hanoi.

Charles GUILLOT, Propriétaire - Gérant

CINÉMA PALACE Từ thứ tư 6 đến thứ ba 12 Mai 1936

LILIOM

Những tài-tử CHARLES BOYER, MADELEINE OZERAY, ROBERT ARNOUX, ALCOVER, ROLAND TOUTAIN và FLORELLE sắm các vai chính. — Với những cách bài-trí rực rỡ, đầy vẻ nêu thô, tích chuyện li kì theo một khuôn khổ mới mẻ, giá trị cuốn phim «LILIOM» đã lên cao đến tột bức khiếu ta không thể ché được một quãng nào, ta chỉ khen và khâm phục mà thôi...

Tuần lễ sau LE GRELUCHON DELICAT diễn theo một tác phẩm của JACQUES NATANSON — Các tài tử HARRY BAUR, ALICE COCEA PAUL BERNARD sắm những vai chính.

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ sáu 8 đến thứ năm 14 Mai 1936

L'AGONIE DES AIGLES

Một phim lịch sử rất hay, rất cảm động nhất là đoạn bọn cựu thần của vua Nă-Phá Luân ra pháp trường chịu chết, chết một cách anh hùng...

cái tin ghê gớm tôi báo cho ông bằng điện thoại, rồi lúc giáp mặt ở Gô da..... Toàn là những việc đáng cho ông thù tôi, nhưng cũng toàn là những việc tôi cố ý gây nêu cả. Nhưng tôi không lấy thế làm ngại, có lẽ lại thích nữa, vì, nếu tôi không hâm, ông tuy thù, nhưng không ghét, ông vẫn dành riêng cho con bé tình quái một phần nhỏ trong cảm tình của ông... »

Phong hơi đỏ mặt và bắt giặc mỉm cười, nhìn Mai-Huong một hồi lâu, và trách:

— Ô! ra thế kia đấy! Nhưng giá cô cứ cho tôi biết chủ ý ngay có hơn không? Việc gì lại đe tôi cứ ngờ vực mãi.

— Thế thì đã chả nên truyện. Vả lại ông có đe cho tôi ngờ ý gì với ông đâu. Vả lại nữa, tôi còn có một lẽ riêng, sau này sẽ nói cho ông biết. Vâng, một lẽ rất tha thiết, rất tào bao nữa.....

Phong ngầm nghĩ một lát rồi gật đầu:

— Tôi hiểu rồi.

— Ông hiểu gì? Không! Cái lẽ đó, ông không thể đoán được đâu..... Cũng như ông không thể ngờ được rằng tôi chỉ vung một chút nữa, là đã làm hại ông rồi. Nhưng may tôi không đến nỗi vụng lầm.

— Cô làm hại tôi?

— Vâng. Ông có nhớ tại sao ông biết đến tiệm hút Mă-mây không? Ông có nhớ lúc chiều hôm qua, tôi vào nhà báo Thời-Thế ăn trộm cái kim tiêm của ông không? Rồi sau khi tôi ra, ông có nhớ đến mảnh giấy còn trong phong-bì không? Mảnh giấy ấy, tôi dùng để che riêu ông và cũng để ông ngờ rằng tôi vô ý nữa..... Cái vò ý đó là những chữ hằn lên mảnh giấy, những chữ vạch bằng một vật nhọn để ông tưởng rằng tôi vô tình để vết lại đó khi viết lên mảnh giấy khác. Vậy những chữ ấy là những chữ gì:

— R. v. fumerie Mă-mây...

Mai Huong gật đầu:

— Rendez-vous fumerie Mă-mây: hẹn nhau ở tiệm hút Mă-mây. Rõ ràng lắm. Ông tưởng đó là những câu ghi chép hay một mảnh giấy truyền lệnh của tôi cho bọn đồng đảng tôi phải không? Ông tưởng thế nên ông mới đến tiệm Mă-mây định bắt cả tôi lẫn chúng. Mà vì thế nên chính ông đã sa vào lưới của Lương Hữu. Nhưng khi bị bắt, ông không ngờ rằng tôi đã đánh tráo cái kim tiêm của Lương Hữu mà hắn không biết. Nếu không, ông đã bị giết thực rồi... Đánh tráo bằng cách nào? Làm thế tôi gần gũi được bọn gian ác kia để làm cái việc nguy hiểm đó? Kể ra đây thì câu truyện khai dài quá: tôi phải tính toán phải sắp đặt bao nhiêu mưu mẹo; thực là cả một thiên mạo hiềm tiểu thuyết, nhưng để thông thả sẽ có một ngày kia tôi xin thuật lại tường tận ông nghe (1). Bây giờ tôi chỉ cần nói để ông biết một điều là trong sự thành công của ông vừa rồi... ông nên nhận rằng tôi cũng có một phần công vào đấy...

— Có công nhiều lắm...

(1) Cô Mai-Huong hằng ngày có ghi chép tường và các công việc của mình vào một cuốn nhật ký. Trong cuốn đó có chép kỹ lưỡng việc ăn mừng trường cao đẳng và những việc hành động của cô. Những truyện lý kỳ "của cô" và của Lê-Phong sau này, tác giả nhớ có cuốn nhật ký đó còn biết được rất nhiều và sẽ có dịp thuật rõ cho đọc giả biết.

VIỆC PHÁP-LUẬT
nhà cỗ-vấn pháp-luật chuyên môn
có bằng Luật khoa cử nhân nay ở:
số 83 phố Quan Thánh, Hanoi
(AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp đồng, văn tự, chia của v.v...
Buổi chiều: từ 5 đến 7 giờ
Giờ tiếp khách: Buổi tối: từ 8 đến 9 giờ

— Mà bao nhiêu việc ấy, tôi làm chỉ do một chủ ý, một nguyên vọng thôi....

Phong chợt ngắt lời:

— Nhưng cô chưa nói tại sao cô lừa cho tôi theo đuổi cô đến Mă-mây, rồi lại chử áo cho một người gái nhảy.

— Đó là một cách thử lại bài tình.

— Thủ lại bài tình?

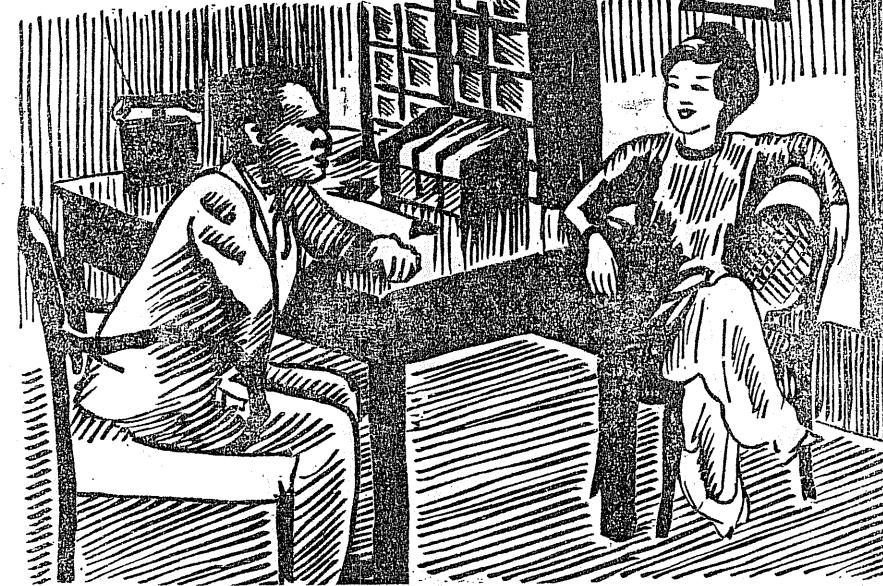
— Vâng, vì tôi chưa chắc ông đã để ý đến cái mưu trên của tôi... Tôi sợ rằng ông chưa để ý đến tiệm Mă-mây, nên mới trốn vào đó để ông theo và cũng vì tình cờ nên mới gặp người con gái ở đó đi ra. Cô này sau tôi mới biết tí nữa bị ông ngờ oan...

thiếu nữ, ra ý cố hiểu lời cô ta nói. Nhưng Mai-Huong vẫn tươi cười một cách rất tự nhiên. ô lại tiếp :

« Đó là một cách biểu diễn, một cách trả những tài mọn mà tôi có, vào đó cũng là một cách làm một bài thi... một bài thi không có đầu đè... Thôi tôi cứ nói thẳng ngay rằng tôi muốn nhận cho rằng tôi có đủ sự tinh thông để tri xét đoán, và có can đảm để có thể làm một người... cộng tác với ông...»

Đến chỗ này, Mai-Huong đưa mắt nhìn Phong một cách e dè và như để dò ý sau cùng cô hạ thấp tiếng xuống nói :

« Vâng, một người cộng tác... nghĩa là

— Tôi hiểu rồi.

— Ông hiểu gì? Không! Cái lẽ đó, ông không thể đoán được đâu..... Cũng như ông không thể ngờ được rằng tôi chỉ vung một chút nữa, là đã làm hại ông rồi. Nhưng may tôi không đến nỗi vụng lầm.

— Cô làm hại tôi?

— Vâng. Ông có nhớ tại sao ông biết đến tiệm hút Mă-mây không? Ông có nhớ lúc chiều hôm qua, tôi vào nhà báo Thời-Thế ăn trộm cái kim tiêm của ông không? Rồi sau khi tôi ra, ông có nhớ đến mảnh giấy còn trong phong-bì không? Mảnh giấy ấy, tôi dùng để che riêu ông và cũng để ông ngờ rằng tôi vô ý nữa..... Cái vò ý đó là những chữ hằn lên mảnh giấy, những chữ vạch bằng một vật nhọn để ông tưởng rằng tôi vô tình để vết lại đó khi viết lên mảnh giấy khác. Vậy những chữ ấy là những chữ gì:

— R. v. fumerie Mă-mây...

Mai Huong gật đầu:

— Rendez-vous fumerie Mă-mây: hẹn nhau ở tiệm hút Mă-mây. Rõ ràng lắm. Ông tưởng đó là những câu ghi chép hay một mảnh giấy truyền lệnh của tôi cho bọn đồng đảng tôi phải không? Ông tưởng thế nên ông mới đến tiệm Mă-mây định bắt cả tôi lẫn chúng. Mà vì thế nên chính ông đã sa vào lưới của Lương Hữu. Nhưng khi bị bắt, ông không ngờ rằng tôi đã đánh tráo cái kim tiêm của Lương Hữu mà hắn không biết. Nếu không, ông đã bị giết thực rồi... Đánh tráo bằng cách nào? Làm thế tôi gần gũi được bọn gian ác kia để làm cái việc nguy hiểm đó? Kể ra đây thì câu

truyện khai dài quá: tôi phải tính toán phải sắp đặt bao nhiêu mưu mẹo; thực là cả một thiên mạo hiềm tiểu thuyết, nhưng để thông thả sẽ có một ngày kia tôi xin thuật lại tường tận ông nghe (1). Bây giờ tôi chỉ cần nói để ông biết một điều là trong sự thành công của ông vừa

rồi... ông nên nhận rằng tôi cũng có một phần công vào đấy...

— Có công nhiều lắm...

— Chả vi...như tôi đã nói...tôi muốn cho ông làm việc mau chóng hơn chút nữa. Một vụ âm mưu chu đáo như thế, nếu không tìm cách khám phá cho mau, thì còn tai hại nhiều nữa, mà có lẽ khi biết ra các đầu mối, thủ phạm đã tẩu thoát từ lâu rồi. Ông xem... bao nhiêu trường hợp rắc rối, thê mà chỉ trong không đầy một ngày, ông đã có thể khiến cho cả bọn gian đồ sa vào pháp luật... Nhưng... Nhưng đó chỉ là một cớ phụ, cái cớ chính của tôi là một điều mong mỏi rất tha thiết... Tôi muốn cho ông chú ý đến tôi, biết đến những điều tạm gọi là khó khăn nguy hiểm mà một người thiếu nữ có thể làm được. Phong bắt đầu lấy làm lạ nhìn người

người...cùng theo đuổi một công việc với ông... Thưa ông Lê Phong, tôi... Tôi muốn làm nữ phóng viên cho báo Thời-thế.

Nói được câu đó, Mai-Huong liền im lặng, ngượng ngùng và lo lắng như người học ti ỏ không thuộc bài. Về lanh lẹ của cô di đâu mất hết, cô đợi mãi Phong mới thèm hỏi :

— Thế nào? Cô muốn làm nữ phóng viên?

Giọng nói của Phong bình như không được từ tě lâm.

— Tôi hỏi cô những việc cô làm trong vụ này chỉ cốt để cho tôi chú ý đến cô chỉ cốt cho tôi nhận cô làm nữ phóng viên cho Thời-thế?

Người thiếu-nữ se sệt gật và se sệt thưa :

— Vâng...

— Cô thích làm báo đến thế kia ư?

— Vâng, thưa ông làm báo, làm phóng viên, đó là cái nguyên vọng của tôi, của một tâm hồn ưa mạo hiểm. Bao lâu nay tôi hằng mơ ước rằng sẽ có một ngày kia được đeo máy ảnh lên vai, mang cuốn sổ dưới tay và đi hết chỗ này đến chỗ khác, khi phỏng vấn, khi làm phóng sự, khi theo những việc lẩn ở các nơi xa lạ... thí dụ như điều tra về các điều thầm kín, về các sự mường mán hay dò theo dấu vết của những người buồn lậu, người thám hiểm hay tìm vàng... Rồi...

Giọng nói của cô mỗi lúc thêm hăng hái, đôi má ửng đỏ, đôi mắt lóng lánh khiếu cho cô lại đẹp hơn lên...

«...Rồi khi nào gặp một cái án mạng ly kỳ như vụ án mạng Trần-thế-Đoàn chẳng hạn, tôi sẽ được hợp lực với ông Lê Phong. Mai-Huong sẽ cùng với ông Lê Phong cùng điều tra, cùng khám phá, rồi

NHỮNG HẠNG NGƯỜI ĐỌC

Ngày Nay

1º) NHỮNG NGƯỜI BIẾT CHỮ PHÁP

vì bận công việc hoặc vì
ở xa không tiện mua báo
MÀ CẦN BIẾT VIỆC ĐÓ NAY

2º) NHỮNG NGƯỜI KHÔNG BIẾT CHỮ PHÁP

vì biết không thể mua
khắp các báo nam để
thấu hết được mọi việc
MÀ CẦN HIỂU RỘNG, BIẾT NHIỀU

3º) NHỮNG BÀ VÀ NHỮNG CÔ

vì bận nhiều công việc
của nhà và buôn bán
MÀ MUỐN ĐỌC BAO ĐÈ VỪA GIẢI
TRÍ VỪA MỞ MANG TRÍ THỨC

4º) NHỮNG HỌC SINH

ngoài cái học nhà
trường ra, có ý
MUỐN BIẾT VỀ CUỘC SINH
HOẠT TRONG THẾ GIỚI VỀ
CÁC TRẠNG THÁI CỦA XÃ HỘI

MÔI TUẦN mất có 4 xu

MUA ĐỌC

Ngày Nay

KIẾN THỨC CỦA MÌNH
SẼ TĂNG BIẾT BAO NHIỀU

Một năm, 1\$60 Sáu tháng 0\$90
Gửi tiền mua 1 năm trước khi
báo ra được biếu thêm 3 tháng

vì muốn có chỗ dễ dằng hết

Mai Huong và Lê Phong

nên truyện ngắn

HAI CẢNH TRUY LẠC

của KHÁI HƯNG
hoãn lại kỳ sau

PHUC - LOI

1 Avenue Paul Doumer à Haiphong

Articles de Nouveautés
Chapellerie, Parfumerie,
Lunetterie,
Cravates, Chemises Sport
MARQUE

BALTY

CHỮA MẮT

y-si LE TOAN

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mờ, cắt, cho đơn
mua kính

Phòng khám bệnh: 48 Rue Richaud, Hanoi - Tel. 586

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

Tonkin — № 149, Phó hàng Bông — Hanoi

Một nhà thuốc có danh tiếng và tín nhiệm nhất xứ Bắc. Chủ nhân Lê-huy-Phách xem mạch thái-tố rất tinh thông, đoán được sinh tử... Thuốc Lê-huy-Phách bào chế theo khoa học. Bất cứ bệnh gì, khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

MÓI ÂN HÀNH HAI CUỐN SÁCH

I. — Phong tình căn bệnh. — Nói rõ những bệnh phong tình, có chụp ảnh các vi trùng của những bệnh ấy.

II. — Hai bộ máy sinh dục. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông, có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

Thực là hai quyển sách rất cần cho Nam, Nữ giới mà chưa từng nhà thuốc nào có đủ tài liệu khảo cứu ra. Ở gần mòn lại lối, ở xa gửi 0\$03 timbre imprimé hoặc hỏi xin ở các đại lý.

Bệnh đàn bà

Huyết hư. — Da xám, mắt sáu, rực đầu, chóng mặt, đau mỏi thân thể, buồn bã chân tay... Nhất là các bà bản tính huyết hư hoặc sinh nở nhiều lần, tồn tại chán huyết và các cô tuy có hành kinh, nhưng huyết ra rất ít mà sắc huyết tím, nhợt... đều vì khí huyết suy nhược mà lâm các bệnh như vừa nói trên. Kíp dùng « Tự lai huyết » số 68, chỉ 1, 2 hộp là huyết xấu đi được huyết tốt. Thực là phương thuốc Bổ huyết rất đích đáng. Dùng thuốc này, các bà các cô được trăm đường mẫn nguyên, thân thể khỏe mạnh, tai mắt聰明, gân xương mạnh mẽ. Giá 1\$00 một hộp.

KINH BẮT BIỂU

Kinh hành khi lên tháng, khi xuống tháng, hoặc hai tháng một lần hay hai, ba lần trong một tháng mà huyết ra sắc tím nhợt... tức là kén huyết mà mắc bệnh bắt biểu. Dùng « Điều kinh bồ huyết » số 21, kinh được điều ngay lại bồi bổ thêm được chân huyết nữa. Giá 1\$00

BỆNH KHÍ HƯ

Bị dì nọc bệnh lâu hoặc dương mai — ra chất nhầy, tiêu tiêu khi trong, khi vàng, đau bụng r้า hòn, huyết ra xám, đen, có khi lâm nổ. Buồn bã chân tay, rực đầu chóng mặt, mờ mắt, u tai... Dùng « Đoạn căn khí hư âm » số 37 giá 1\$00 và « Tảo nháp khí hư trùng » số 38 giá 0\$50 chỉ 3, 4 hộp là thế nào cũng khỏi hẳn và lợi đường sinh dục về sau. Trăm nghìn người đã tin nhờ hai thứ thuốc này mà có con nối hậu, mọi sự như ý. Có bệnh hỏi qua người đã dùng sẽ biết.

Các nhà đại lý thuốc Lê-huy-Phách

Haiphong : Nam Tân, 100 Bonnal. Haiduong : Phú Văn, 3 Paul Doumer. Hongay : Hoàng đà Quy, 5 Rue des Théâtres. Nam-định : 28 Rue des Champeaux et 225 Maréchal Foch. Thái-bình : Minh Đức, 97 Jules Piquet. Lạngson : Lý xuân Quì, 10bis rue du Sel. Túyhòa : Nguyễn xuân Thiều. Quinhor : Trần văn Thăng. Huế : Văn Hòa 29 Paul Bert. Vinh : Sinh Huy 59 Phố Ga. Saigon : 109 Rue d'Espagne. Vientiane : Phan thị Lộc rue Tafforin.

cùng viết bài tường thuật trên báo *Thời-*Thế** và dưới những bài đó sẽ ký... Lê-*Phong* và... Mai-Huong...

Phong đứng lên cười, rồi bước lại gần cô. Anh nhìn cô một cách ôm mò và nói :

— Không! phải ký Mai-Huong và Lê-*Phong* mới được; vì đối với người đàn bà tôi rất có lẽ phép, nhất là khi người ấy thông minh như cô.

Mai Hương không thể né được nỗi vui sướng. Cô reo lên :

— Ôi thế ra ông nhận rồi, ông nhận cho tôi làm nữ trợ bút rồi?

Phong gật...

— Làm nữ phóng viên cho *Thời-*Thế**?

Phong gật.

— Và cộng tác với ông?

Phong lại gật.

— Thế thì còn gì hơn nữa... Vậy ngay từ hôm nay, ông với tôi sẽ giúp cô Lý Tuyệt Loan tìm sự bí mật trong năm cuối sách của bác-sĩ Đoàn, sẽ cùng đi tìm kho báu ở thượng du... và sẽ đăng cái việc ly kỳ kia lên báo...

Phong gật nhưng ánh mắt một nụ cười ý nhị và nói :

— Trong lúc chưa tìm được kho báu, tôi đã tìm được một thứ của báu cũng quan trọng như thế... có iết lại hơn thế... tức là cô Mai-Huong...

Mai Hương cúi đầu mỉm cười, nhưng đôi mắt đưa lên nhìn Phong, có vẻ tình tứ và... ranh mãnh.

HẾT Thé-Lú

TÔI GỒ ĐẦU TRÈ

(Tiếp theo trang 7)

Trước hôm tết, học trò biếu tôi một bó hoa và xin đọc một bài chúc từ.

Tôi vui vẻ cảm ơn :

— Các anh cứ làm thế này có phải nhả không? Việc gì cứ giữ cái thói cô hủ nó làm dễ tiện cả giống mình đi.

Học trò hoan hỉ lắm, đem confetti ném đầy cả vào đầu tôi và bừa bãi cả lớp. Có một câu lèn xin phép dốt pháo

mừng. Tôi chưa kịp cấm thì tiếng pháo đã nổ ran, ròn và rèn lắm, khói mù cả lớp. Tôi đang hắt hơi và dụi mắt, bỗng nghe thấy tiếng quát tháo ầm ĩ, chạy ra xem thì thấy ông Đốc đang cơn thịnh nộ. Ông quát :

— Không còn kỷ luật nào cả. Ông đê cho chúng nó cưỡi đầu, cưỡi cổ ông thế này à?

Vừa nói vừa xông vào lớp. Trông thấy bó hoa kẽch sù đê trên bàn, ông hỏi :

— Ông lấy bó hoa này à?

— Vâng!

— Thế ra ông ăn lè. Ông không giữ kỷ luật nhà trường, đê học trò nô đùa như chợ vỡ. Hẹn cho ông nội trong 24 giờ phải làm đơn xin lỗi, không thì tôi sẽ tống lên mạn ngọc.

(Còn nữa) Song Thành

SỐNG

(Tiếp theo trang 11)

— Cảnh đẹp như thế này mà sao anh ít khi về đây?

Hiệp nhìn Thành nói :

— Bây giờ anh mới thấy thế... Có lẽ hết một năm nghỉ trả hạn, anh xin thôi hẳn. Giàu có như mình, tôi gi còn rúc vào một só buồng tối, làm lụng khổ sở, phí hết một đời... Thật là vô-lý hết sức.

Chàng đặt tay Thành vào giữa hai bàn tay chàng rồi nói tiếp :

— Bây giờ anh mới nhận thấy sống có nghĩa lý. Còn trước kia..

Chàng giơ tay chỉ mấy cây thông :

— Trước kia, anh sống vô vị như mấy cây thông này, không nghĩ ngợi gì, không biết là mình sống nữa.

(Còn nữa) Nhất Linh

Bệnh đàn ông

Thận hư. — mờ mắt, ứ tai, vàng đầu, rung tóc, đau lưng, tiêu tiện khi trong, khi vàng, hoặc sinh ra di tinh, mộng tinh, sụt tinh, nhiệt tinh, lãnh tinh, liệt dương...

Thuốc **Lưỡng** nghi bồ thận số 20 này bào chế rất công phu, có vị phái tẩm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị phái chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thô khí.. Công hiệu của thuốc này không phải là nhỏ, các bệnh sinh ra vì Thận hư như vừa kể trên, lâu năm lâm cũng chỉ dùng 3 hộp thnocr này đã thấy hiệu nghiệm. Giá 1\$00 một hộp.

BỆNH LÂU

Mới mắc : tức buốt, ra mồ... Kinh niên : tiêu tiện vẫn đục, có cặn, ít mồ, urit quy đầu... dùng « Thuốc năm 1935 » số 70, nặng lâm cũng chỉ hết 8 hộp là cùng, nhất định thế nào cũng khỏi. Giá 0\$60.

GIANG MAI

Lở bét quy đầu, phát hạch, lèn soái, đau xương giật thịt, mọc mào gà, hoa khế, mới mắc hay đã lâu dùng thuốc số 18, nặng lâm cũng đến 3 lọ là khỏi hẳn. Giá 1\$00.

TUYẾT NỌC LÂU GIANG MAI

Tiêu tiện khi trong, khi vàng, khi đục, có vẫn nboi nhói ở đường tiêu tiện, urit quy đầu. Bắp thịt rụt, đau mỏi thân thể, tóc rụng mờ mắt, ứ tai, đau lưng... Đó là những chứng bệnh của bệnh Lâu hoặc Giang mai chưa tuyết nọc, phải kíp dùng « Tuyết trùng » số 12 (giá 0\$60) và « Bồ ngũ tang » số 22 (giá 1\$00), vi trùng bệnh sẽ tiêu tan đi hết mà các bệnh vật cũng chẳng còn.

LE TEMPS VOUS ATTAQUE COTY VOUS DÉFEND

Pour rester
— jeune —

Pour plaisir
toujours

Son traitement de Beauté, moderne
complet, rapide, simple, efficace

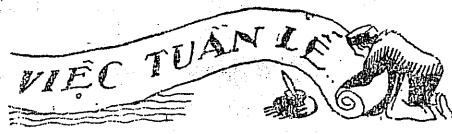
10 minutes le matin.

10 minutes le soir.

AGENTS :

L. RONDON & C° LTD

18, Bd Đông Khanh, Hanoi

Cuộc bảo cử ở hạ nghị viện Pháp

Mãi tối sáng thứ hai 4 Mai, vẫn chưa rõ tin kết quả cuộc bảo cử.

Các báo Pháp ra ngày thứ bảy đồng thanh đoán rằng nghị viện mới sẽ nghiêm về tă.

Mới biết được một ít kết quả. Đảng xã-hội quốc-tế lao-động được nhiều người trung cử nhất, thứ đến đảng Xã-hội cấp-tiến, rồi đến Cộng sản. Ông Herriot, ông Taittinger và ông Reynaud đều được tái cử.

Ở Saigon ông De Beaumont trúng cử.

Có lẽ ông Sarrault sẽ phải từ chức. Tổng thống sẽ với đảng trưởng đảng nào nhiều nhất trong nghị viện đề lập nội các.

Tin sau cùng. — Bất biết được kết quả của 613 ghế (Hạ nghị viện Pháp khóa này có tất cả 618 ghế nghị viện) như sau này :

Bảo-thủ.	11
Cộng-hòa dân-chủ hợp-nhất.	90
Dân-chủ bình-dàn.	23
Tả-đảng công-hòa.	83
Cấp-tiến độc-lập.	31
Xã-hội cấp-tiến.	115
Xã-hội độc-lập.	9
Xã-hội hợp-nhất.	25
Xã-hội lao-động quốc-tế.	145
Cộng-sản độc-lập.	17
Cộng-sản.	71

Chức thủ hiến Đông-dương

Ông Lamoureux nghị viên, nguyên tuổ rưởng, không được tái cử nghị viên và lại không ra tranh cử lần thứ hai, nên có nhiều người ngờ có lẽ ông có ý muốn được cử sang Đông dương sung chức thủ hiến.

Báo «France Indochine» nói ông Larmoureux đã được chính phủ bứa từ mấy tháng trước có dịp sẽ đề thê chán ông René Robin.

Cũng theo báo F. I. thì đến October này, ông Pagès hiện nghỉ ở Pháp sẽ sang thế chán ông Thống sứ Tholance.

Kinh thành Addis Abeba thất thủ

Rome, 2 mai. — Quân Ý đã kéo vào thành Addi-Abbeba. Hoàng đế Haile Sélassié đã bỏ đế đô, đi xe lửa đi Djibouti và có lẽ sẽ cùng Hoàng hậu và Hoàng tử sang lánh nạn ở Palestine, một xứ của Anh-cát-lợi được bội Quốc liên ỷ cho bảo hộ.

Có tin đồn vua Haile Sélassié sẽ thoái vị nhường ngôi cho Đông cung Thái tử và Ethiopia sẽ thành một nước bảo hộ của Ý.

Việc kinh thành Adis Abha thất thủ và vua Haile Sélassié bỏ nước làm vư luân Anh sôi nổi. Nhiều báo cho là địa vị của Anh trên hoàn cầu bị rung động.

Londres 2 mai. — Hoàng đế Haile Sélassié chưa thoái vị. Chính giới Anh cho việc đánh nhau với Ý thế là kết liễu.

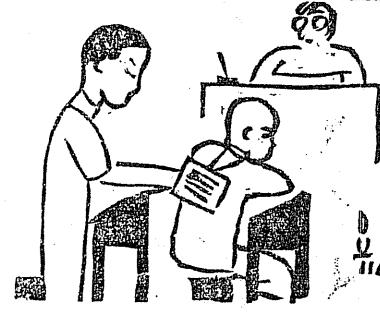
Tòa sứ thần Ethiopia ở Luân đôn lấy làm ngạc nhiên. Hôm 30 mai chính phủ Ethiopia đã họp; các thương thư đều muối vua thoái vị để cho yên tĩnh thế, chỉ có một mình vua nhất định không chịu.

SÁCH, BÁO MỚI

LỜI NON NƯỚC, tập thơ của ông Minh Đức Lâm Toại. Tác giả xuất bản, giá 0\$30, dày hơn 90 trang.

ĐƯỢC VĂN MINH tuân báo văn chương trào phúng xã hội ra ngày chủ nhật giá 0\$02.

Administration: Ngô-miuh-Diễn, Directeur Gérant: Ngô-v-Bản. Tòa soạn 26 phố Hàng Than Hanoi.

Một học trò thường được thầy giáo khen là chăm chỉ.

Chuyên Ta, chuyên Tau

Hai Bà đánh giặc giá 1 xu, là chuyên hai Bà họ Trung đánh Tàu, Nguyễn-Tử-Siêu soạn rất hay, lại có hình vẽ đẹp, 16 trang lớn, vài ngày ra một cuốn.

LỊCH-SỬ VỢ BA ĐỀ-THÁM mưu-trí rồi-rang vò còng, Thám nhờ có người vợ này mà nổi tiếng «Kiệt-hiệt» đã trọn bộ, dày 96 trang, giá 0\$10.

24 NGƯỜI ANH-HÙNG CỨU QUỐC dày 544 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$20.

TỤC 24 NGƯỜI ANH-HÙNG CỨU QUỐC dày 160 trang lớn, giá 0\$40.

TIỀN HÀN DIỄN NGHĨA chuyên Bai-Công, Hạng-Vũ hay vò còng, dày 65 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$20.

ĐÔNG-CHU LIỆT-QUỐC DIỄN NGHĨA hay hou Tam-quốc dày linh 2000 trang, giá 1\$50

MUA BUÔN, MUA LẺ THO, MANDAT DỄ CHO NHÀ XUẤT-BẢN:

NHÀ IN NHẬT-NAM 102 HÀNG GAI HANOI

(Có gởi Contre rembent(cước phí người mua chịu)

TRÙ TUYỆT BÌNH SIÊNG

SIÊNG Hiệu NHÀNH-MAI
Ai dùng thuốc này không hết hịnh, của một tôi thiêng mươi, và dám làm giấy cam-doan cho mỗi vị dùng thuốc HAY VÔ SONG GIÁ 0\$30

BÌNH SIÊNG nồng thuốc này vào thi hết liền (ky-thai) Quai vị mắc phải chứng bình siêng. Đầu đau lâu, đầu nặng thế nào, dùng đến thuốc này trừ tuyệt bình, hiệu nghiệm như thần. Chứng siêng sinh ra bởi cảm lạnh đóng trong lỗ phổi, phổi không thông hơi thở khó khăn. Đầu lạnh càng nhiều,bit lỗ phổi,

thì hơi thở càng khó khăn mệt nhọc. Người bình thường rát khó chịu vò còng. Người yếu sicc gặp lúc đầu nhiều phải bị nghẹt, thở không kịp phải chết đuối. Vậy khi siêng, bất luận đau lâu hoặc mới phát đầu nặng nhẹ thế nào, dùng đến thuốc này hiệu nghiệm như thần, uống vào, cầm hạ, hết siêng tức thời. Khắp nơi có bán, nơi chè đại-lý NHÀNH-MAI. Mua sỉ do nơi nhà thuốc NHÀNH-MAI 298 Paul Blanchy boite postale N° 63 SAIGON.

Giá mỗi ve 0\$30

Hanoi : do nơi Nguyễn-văn-Đức 11 rue des Caisses

Huế : Viễn-Đệ, 11, quai de la Susse

Phnompenh : Huynh-Tri 15, rue Ohier

Vientiane : Lê-xuân-Mai (Âu-Ba)

Vinh : Vĩnh-hưng-Trường 77, rue Sarraut.

THẬP LẬP KIM ĐÂN

TRỊ ĐAU ĐA DÀY — PHÒNG TÍCH

AN KHÔNG TIÊU, DÀY DA BỤNG, ĐẦU HƠI,

HAY Ở Q'CHNA, SỎI BỤNG, ĐẦU BỤNG, ĐẦU TRÙNG.

TÚC NGỰC... — NHẸ 2, 3 VE, NẶNG

4, 5 VE LÀ KHỎI HÀN, — MỖI VE TO 0\$35

BẢO HÒA DƯỢC PHÒNG

32 RUE DU PONT EN BOIS

(phố cầu gỗ) HANOI

ĐẠI-LÝ : Haiphong MAI-LĨNH 60, 62

Paul Doumer — Vinh SINH-HUY 59

Maréchal Foch — Hué KIM - SANH

Dược-Cục, My-loi, Cau Hai, gare (Hué)

Hadong MINH-HUNG 64 R. Ng. Hữu Đế

FUNDACION FUNERAL
DU NE FUNERAL

Le paquet vert 0\$06

TÌM THẤY CỦA

Người ta sống ở đời không gì sung-sướng bằng được khỏe mạnh luôn, người đang có bệnh, hoặc thân thể yếu đuối, được thuốc hay, khỏi bệnh, thấy khỏe mạnh, lúc cũng như là đã mất của mà lại tìm thấy, sự sung sướng kẽ sao cho xiết; tiền cùi để tìm, thuốc hay, khó kiếm, dùng thuốc không phải đàng徨, không những là không khỏi bệnh mà lại còn hại cho thân thể nữa. Bởi vậy, bản hiệu chế ra thứ rượu « Cáp-Ké Hồ-Cốt » là một thứ rượu thuốc của bản hiệu đã từng nghiên cứu trong hơn 20 năm chuyên dùng cao hồ-cốt, cáp-ke, xương bim-bip, sâm, nhung, kỳ, quế thượng hảo hạng chế ra, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu, ai đã dùng qua, cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm. Nhà Đoàn đã khám nghiệm thứ rượu này đúng vệ sinh, ngày 1 Mars 1935 đã cho phép bản hiệu chế tạo ra để bán. Thứ rượu « Cáp-Ké Hồ-Cốt » này chuyên trị các bệnh: Đàn ông, đàn bà, trung phong, méo mồm, bản thân bất toại, đau lưng, đau xương, đau bụng, đau bụng kinh niêm, đau tức, đau xuyên ra sau lưng, sưng vai, phong tê, thử thấp. Đàn ông: liệt dương, phat-thân, tinh khí, bất cờ. Đàn bà: sún mòn, Bàn bà, con gái: Kinh nguyệt bất điều khí hư, huyết hư, sinh ra xanh xao gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, không mặt: dùng thứ rượu này thì được béo tốt khỏe mạnh. Đàn ông thử tráng dương cường khí, đàn bà thì kinh điều, điều, huyết tốt, thai sinh gai, đàn bà mới đẻ uồng một chai, thì đổi máu xấu sinh máu tốt, trông thấy đỏ dang dở thật rát là thận hiệu, các quý khách ai có dùng qua moi biết bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là 1\$80 — Chai nhỏ

01.40 là 1\$00 — Chai nhỏ 01.20 là 0\$.50

Sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng cùi cải rau cải.

QUẢNG-ĐÓNG TỈNH BAO-DA-HOAN kính cáo

« Bất cứ ai xa gần, ai đã có lòng chiếu cố tới thứ rượu « Cáp-Ké Hồ-Cốt » của bản hiệu viết giấy đến tận hiệu chính Bảo-Tâm-Chai 13 rue principale Dancou và Bảo-Thuận-Thân 5 rue du Sacré à Hanoi tiền phi tốn gửi rượu bản hiệu xin chịu một nửa, còn quý-khách chịu một nửa »

TIỆM CHÍNH: Bảo-Da-Hoan, Quang-Đóng.

Tổng-Đại-lý: Bảo-Tâm-Chai, 13 phố Chính Đáp-cầu, (13 rue principale).

CÁC CHI-BIỂM: Bảo Nhuận Than, số nhà 5 phố hàng Đường Hanoi. Haiphong: Lâm Sâm Ký nhà số 1 phố hàng Cháo (1 rue Formose). Mỹ Chán Tường, nhà số 88 phố hàng Cót (88 rue Maréchal Pétain). Khang An: nhà số 50 phố Tầm gian (50 avenue de Belgique). Namdinh: Hạnh Mậu nhà số 215 phố Khách (215 rue Maréchal Foch) Sontay: Ích Sinh Đường, phố Cửa Tả. Bacninh: Gia Hưng Đường, ngõ rạp hát phố Tiền an. Hoàng hoa y viện, nhà số 200 phố Tiền an. Đầu Hoa y quán nhà số 67 phố Ninh xá. Thaibinh: Madame Phan Lung, n° 9 Phố Nguyễn duy-Hán Phulang-thuong: Vĩnh Đồng Thái. Thainguyen: Vĩnh Hòa, phố Chợ.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ xương hổ, 2 bộ xương sơn-dương, 1 bộ xương gấu, nấu thành hơn 600 lạng cao, bán tại tổng Đại-lý của bản hiệu tại phố Chính Đáp-cầu, số nhà 13, giá bán mỗi lạng là 4\$.00. Xin mời các quý khách chiếu cố mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các quý khách dùng không được công hiệu gửi trả lại, bản hiệu xin trả lại tiền.

BAO-DA-HOAN CHỦ-NHÂN KINH-CÁO

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

XỔ SỐ HOÀN VỐN CHO PHIẾU TIẾT KIỆM mở ngày 23 AVRIL 1936

Chủ toa: Ông Đốc Phủ Vinh. Dự kiến: Các ông Chính như Khanh, Định như Thành

Cách thức số 2 — Bộ số 5	
2359	Trần Lân ở Biên hoà
2555	Tôn thất Bich ở Quangnam
10443	Ông Nguyễn Hữu Lực ở Khône (Laos)
8484	— Nguyễn Văn Long, Thư ký Sở Ngân khố ở Haiphong
16029	— Nguyễn Ngọc Đại ở Châu đốc
16753	Phiếu này chưa đóng tiền tháng nên không được hưởng quyền lợi về kỳ xổ số này.
	Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, người chủ phiếu số 2, được hưởng số tiền lợi của Hội chia. Số tiền lợi về cách thức số 2, Hội chia cho những người chủ phiếu số 2 về năm 1934 là: 4.871\$.40.
Cách thức số 3 — Bộ số 329	
361	Ông Phạm Văn Chuc ở làng Phu Vinh - Phatdiem
2022	Bà Lê Thị Phi & Tuy hoà
Cách thức số 3 — Xổ số trả tiền lợi: 298\$.37	
2033	Ông Nguyễn Văn Xuoc, Nhà Học chính ở Huế
2042	— Lãnh quang Đại ở My tho
	Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, thì người chủ phiếu số 3 được hưởng số tiền lợi của Hội chia cho.
	Tiền lợi trả trong những cuộc xổ số trong năm 1934 là 5.515\$.23
	Tiền lợi chia cho hàng phiếu số 3 trong năm 1934 là 2.493\$.32
	Tổng cộng số tiền lợi chia cho hàng phiếu số 3 được cả 7.908\$.55
Cách thức số 5 — Xổ số hoàn vốn gấp bội	
22599A	Bà Cố thi Xung, 35 Quai des Jonques, Xóm cũi ở Cholon 2.50 \$00
Số 5 — Xổ số hoàn vốn — Bộ số 970 xổ trung	
252.3	Ông Selsis ở Saigon 1.00 \$00
3222A	— Nguyễn Văn Tich, Tòng sự tại Bộ Hình ở Huế 200 \$00
10301A	— Kho Kong Lâm ở Pakse (Laos) 200 \$00
12.08A	Bà Vũ Thị Lương ở nhà ông Tin, Géomètre Sô Than Maokhe 200 \$00
12122A	Ông Tanh Guin, 30 Phố Bonnal ở Haiphong 200 \$00
21725A	Ông Đoàn Văn Ban ở Sadec 200 \$00
7895B	Cô Ngô Kim ở Stung Treng 200 \$00
	Những phiếu số 5777B - 11974A - đóng tiền trễ quá một tháng, nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số này.
Số 5 — Xổ số miễn góp — Bộ số 1821 xổ trung GIÁ BÁN LẠI	
2757.6	Cô De la Sill - Suzanne, Giám đốc trường St Pierre ở Hanoi 1.535 \$.00
7014A	Ông Châu Lợi ở Quangngai 200 \$00
8258B	— Trần Văn Nam ở Batxi 100 \$.80
	Những phiếu số 13130A - 23402A - 25432A - 25966A - 1553B - 6234B - 4172B đóng tiền trễ quá một tháng nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số miễn góp trên đây.
	Các người chủ phiếu số 5 đượcchia lợi của hội kè từ ngày mua phiếu. Trong các hội lập bồn ở Viễn-Đông chỉ có hội Vạn Quốc Tiết Kiệm chia lời cho người mua phiếu kè từ năm thứ nhất. Tiền lời chia cho những người chủ phiếu số 5 trong năm 1934, mở ngày 29 Juillet 1935 là: Phiếu số 86 ông Paul Coulom ở Saigon được 1.000\$ - p. số 24733 ông Ng. v. Sao ở Tanchau được 200\$
	Số tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng năm tây định là 5.000\$. Kỷ xổ số ngày 28 Mai 1936 mở tại Hội quán ở Saigon sẽ thêm cuộc xổ số chia lợi phiếu số 5 về năm 1935

ĐỘC GIẢ HÃY COI CHÙNG

NHỮNG THÚ THUỐC NHÀM TRỊ BỊNH PHONG-TÌNH NÓI TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIỆU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc Nghĩa là trước kia đã có đau bệnh phong-tinh, như: Lâu, Tiêm-la, Cốt-khi, Hột-xoài, Giang-mai... v.v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhức mỏi, tiểu tiện bón uất, nếu đê lâu sanh ra té bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

bịu ÔNG TIỀN trong ít ngày sẽ thấy trong mình được nhẹ nhàng nước tiểu có giày có nhọ, hoặc đặc như nước gạo... đó là nọc độc hắc còn ăn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải ráng dùng cho thường sẽ hết rút.

Bệnh đàn bà

Có nhiều người bị gốc độc binh phong-tinh của đàn ông sang qua, nay đau mai mạnh huyết trắng ra đầm đìa, lộn mủ lộn máu, hồi tanh khó chịu, làm tướng là đau Tử-cung là Bạch-dái, dùng thuốc hết tiền mà bệnh vẫn còn mang đến nỗi phải thiệt mạng, vậy phải dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

bịu ÔNG TIỀN mới hết được.

Bệnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mây ghê chóc, u nhọt lở lói cùng mình mau dùng thuốc SUU-ĐỘC BÁ-UNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN hết sức công hiệu. Chúng tôi dám nói quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc SUU-ĐỘC BÁ-UNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc, tuyệt nọc các chứng bệnh phong-tinh.

BAI CỤC ÔNG TIỀN DU'O'C PHÒNG
68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

SUCURSALES:
HANOI a) 38 Phố Huế — b) 57 Hàng Lọng — HAIPHONG 79 P. Doumer — BẮC-NINH
Rue Tiên An — HÀ-ĐÔNG 19 Hà Văn — BẮC-GIANG Avenue de la Gare DÁP-CẦU
Rue principale — NAMDINH 77 Maréchal Foch — YÊN-BÁY Avenue de la Gare

IDEO

Về phần nhà Máy thời có đủ các khí-cụ để in hầu ngài các thứ giày má, sổ sách v.v. buôn bán, hoặc in việc tư. Xin ngài đèn thương lượng cùng chúng tôi.

Về phần nhà bán Sách thời sẵn lòng để ngài biết những sách mới xuất-bán. Xin ngài cứ hỏi bán kệ các sách mới.

Về phần nhà bán Giấy-Bút thời có đủ các thứ cần dùng v.v. bàn giày, kẻ ra nhiêu nhất ở xứ Đông-Pháp; hơn ba nghìn thứ, hàng tốt, giá phái chặng.

VIỄN-ĐÔNG-ẤN-DƯƠNG

Bán đủ các thứ sách vở giấy bút.

HAIPHONG — 28, Rue Paul-Bert — HANOI